

JEDDEROVA MISE

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

10. únor 1290 NGL Lod'

Cylindr byl jeho poznávacím znamením a holubi pro něj zase znamenali celý život. Když však byl Stendal Navajo překvapivě zvolen starostou Alašanského národa, neměl na svou zálibu prakticky čas.

Před dvěma lety postavil na rovné střeše svého domu ve východní části obytného komplexu Alašan dvě voliéry a pořídil si holuby poté, co odešel na protest proti politice Gii de Moleonové ze Služby Pozemské ligy. Když mu ale nyní významná funkce nedoprávala příliš mnoho času na soukromý život, starali se o jeho opeřené miláčky dva domácí roboti. Kdykoli měl volnou chvíli, uchýloval se vysoký hubený muž ve fraku, s cylindrem na hlavě a v plátěných kalhotách ke klecím svých vrkajících mazlíčků. Tady dokázal zapomenout na svět a zbavit se stresu. Voliéry pro něj představovaly ostrůvky klidu uprostřed politických a hospodářských zmatků těchto dní, kdy Šlo o to, aby Alašanský národ žil v mírové koexistenci s obyvateli planety Thorrim.

„Vy se máte, krasavečkové," zasmál se Navajo a podrbal jednoho z holubů ukazovákem za hlavičkou. „Vám je fuk, kde žijete jestli na Zemi, nebo o třiadvacet a půl milionu světelných let dál na druhé planetě soustavy Thontimer.

Hubený dloubán už několikrát přemýšlel o tom, že by pustil ptáky na svobodu nebo je někomu daroval. Nakonec došel k názoru, že by to nepřenesl přes srdce. Nedokázal se od nich odloučit, dokud si vyšetřil alespoň trochu času, aby mohl být s nimi. A kdo mu mohl říct, jak dlouho bude zastávat nejvyšší úřad v Alašanu?

GOOD HOPE HI odstartovala před třemi hodinami ke svému prvnímu letu po generální opravě. Kulatá loď o průměru 120 metrů mířila ke Kristami, planetě svobodného obchodu, vzdálené od Thorrimu jedenáct světelných let. Velela jí Fee Kellindová a posádka vezla na palubě několik vzorků víceúčelového zaměřovače ZZ89, fyzikální podklady a technické pokyny pro hromadnou výrobu.

Šlo o to vydělat mezihvězdným obchodem a transferem technologie na vybudování vyspělého technologického průmyslu, schopného dříve nebo později vyrábět nové kosmické lodě a pevnosti na obranu soustavy. A vyslání lodě byl první krok.

Stále ještě totiž hrozilo nebezpečí, že se objeví další džerrské průzkumné komando. A stejně ohroženi byli také domorodci. Proto Navajo hořel touhou už už podepsat konečně pakt o vzájemné podpoře. Jenže podpis smlouvy se neustále oddaloval. Vyskytly se problémy, na něž v první chvíli nikdo ani nepomyslel. Smlouva neměla upravovat jen obranné záležitosti, ale také zcela všeobecně soužití Pozemšťanů a Thorrimanů.

Starosta si povzdechl a jen neochotně se rozloučil se svými holuby. Opustil voliéru a pečlivěji zamkl. Nyní za vše odpovídali opět oba roboti. Navajo si mohl dát načas, neboť neměl žádné schůzky. Návštěvu thorrimské metropole Zortengaamu, sousedící na východě s Alašanem, měl naplánovanou až na ráno. Povečeří s Giou de Moleonovou a Alaskou Saedeiaerem a proberou spolu nadcházející setkání s králem Cornem Markéem.

Navajo stál právě před vikýřem a chtěl slézt do domu, když zabzučel telekom. Nečekal žádný hovor. Udiveně pozvedl levou paži a aktivoval přístroj. Rozsvítil se malý monitor a na něm se objevila tvář Gii de Moleonové. Ředitelka SPL byla zjevně rozrušená.

„Vím, že nechceš, aby tě někdo rušil, Stendale," řekla víc než stotřicetiletá energická žena ve svém typickém šedém oblečení. „Udělej mi ale, prosím, laskavost a doprav se ke mně do věže

nejbližším transmittersem."

„Co se. . .?“ začal, ale Gia de Moleonová ho rázně přerušila.

„Moc se nevyptávej, prosím! Z hyperprostoru právě vypadla cizí loď a rovnou doprostřed soustavy Thorrtimer. Nereaguje na radiové volání a vypadá, jako by se nerozhodně vznášela ve vesmíru. Dostav se okamžitě, prosím!"

„Už letím," řekl a vypnul telekom. Trochu teskně se ještě jednou ohlédl za holuby, a pak se podíval do jasného nebe, ale nic zvláštního na něm neviděl.

Gia de Moleonová sledovala všechno ze své kanceláře v 98. poschodí do země zabudované věže SPL. Výsledky lokalizace dostávala bleskově na trojrozměrné obrazovky. Na jiných monitorech nebo v holokrychlích byli vidět muži a ženy z lokalizační centrály, s nimiž horečně komunikovala.

Cizí plavidlo viselo téměř nehybně v prostoru mezi Thorrimem a Cletternamem, první planetou soustavy. Nedalo se poznat, kterým směrem se vydá.

„Nasvědčuje něco tomu, že cílem vetřelců je Thorrim?" zeptala se ředitelka SPL lokalizačního specialisty Jarga Demussoulose.

„Ještě ne. Voláme je naléhavě, aby se identifikovali, a vydáváme se za Thorrimany, ale oni mlčí. Jediné, co můžeme momentálně s jistotou říct, je to, že to není džerrská loď ani nepatří jinému nám známému národu. Možná by nám pomohli praví Thorrimané..."

„Zavolám králi Markéemu," prohlásila Gia de Moleonová. „Třeba Thorrimané loď také zaměřili a ani oni nevědí, co si s ní počít."

Plavidlo mělo tvar válce a bylo dlouhé 450 metrů. De Moleonová váhala. Nechtělo se jí volat thorrimskému panovníkovi, aby zbytečně neznepokojovala beztak převelice opatrný a nejistý národ. Pokud Markéeho poddaní rovněž lokalizovali loď, pak se ohlásí sami.

Ředitelka SPL si přirozeně přiznávala, že takhle nepříjde ničemu na kloub. Stávalo se zřídkakdy, že nevěděla, jak se má zachovat. Měla za sebou mocenský aparát Služby Čítající přibližně deset tisíc agentů, chyběly jí však terranské kosmické lodě, které by vetřelce okamžitě zneškodnily, pokud by projevil zlé úmysly.

Alašanané chtěli utajit svou přítomnost na Thorrimu co nejdéle, Neprozradili se ale už ve chvíli, kdy se pokusili navázat radiové spojení s cizí lodí?

Gia obdržela hlášení, že král Markée Žádá o spojení a ptá se na zaměřenou cizí loď. Bylo zjevné, že ani Thorrimané nevědí, o jaký typ jde. Vyměnila si s vládcem první informace a názory a panovník ještě jednou prohlásil, že v takových lodích nelétají žádné národy galaxie DaGlauš, alespoň pokud je mu a jeho rádcům známo.

Ve chvíli, kdy chtěla Gia de Moleonová thorrimskému králi odpovědět, cizí loď zničehonic vyrazila. Ředitelka SPL se zajíkla, ale plavidlo nezamířilo k Thorrimu, nýbrž k první planetě!

Vzápětí prolétlo tangenciálně kolem CletT ternamu.

„Žene se ke slunci!" vykřikl Jarg Demussoulos. „Jestli to neotočí, zřítí se přímo do něj!"

„Ale to není možné," řekla tiše. „Takový manévr udělá maximálně ten, kdo se chce ukrýt v lokalizačním stínu koróny. Proč by to ale dělali, když určitě přijali naše radiové signály a vědí tedy, že jsme je zaregistrovali."

„Pokud je vůbec někdo na palubě," podotkl král Markée, který byl připojen a mohl sledovat všechno, co se děje v Giiné kanceláři.

Ano, na tom možná něco je!

„Že by automatická sonda?" hlesla ředitelka SPL. „Ale i kdyby to tak bylo, zanikla by ve slunci, byť by měla sebesilnější ochranné štíty."

Na obrazovce sledovala průběžná data o prudce se smrskávající vzdálenosti válcové lodě od slunce. Plavidlo neustále zrychlovalo. Vzápětí vyšlehl záblesk a sluneční povrch jako by na okamžik explodoval.

„Nulová lokalizace," oznámil Jarg Demussoulos. „Bud' cizí loď už neexistuje, nebo unikla

našim zaměřovačům. S největší pravděpodobností platí první domněnka."

„Lodě národů DaGlauxe známých Thorrimanům používají k nadsvětelnému letu lineární pohon," řekla Gia de Moleonová. „Bylo by možné, že by plavidlo přešlo do lineárního prostoru těsně předtím, než se stačilo zřítit do slunce?"

„Syntronika uvádí pro tento případ pravděpodobnost menší než jedno procento," odpověděl Jarg Demussoulos. „Už jsme se jí na to ptali."

Poté, co byla městská část Terranie, Alašan, přesazena na Thorrim a Pozemšťané ztratili spojem s NATHANEM, byla jako nejvyšší kybernetická jednotka k dispozici syntronika umístěná v nejspodnějších sedmi poschodích věže SPL.

„Takže jsme zjevně sledovali zvláštní, nevysvětlitelný způsob sebevraždy," řekla Gia de Moleonová.

„Potvrzuje to i syntronika. Vyhodnotila totiž data a zjistila, že cizí loď se vrhla do slunce zcela záměrně."

Ředitelka SPL se zhluboka nadechla. Nechápala, Čemu právě přihlížela. Nevěděla, kdo byli oni cizinci a zda byla na palubě vůbec organická posádka. Jistá si byla pouze tím, že loď se nevynořila v soustavě kvůli planetě Thorrim. Bez účinné obrany soustavy by Terranci a Thorrimané nedokázali odolat útoku vetřelců ani náhodou.

Byl odvolán poplach, a když Gia de Moleonová zrušila spojení s thorrimským vládcem s tím, že se brzy sejdou, objevil se v její kanceláři Alaska Saedelaere. Nositel Kummerogovy kůže, momentálně svinutý na jeho zátylku, vypadal nepřítomně, téměř netečně.

„Můžeš mi říct, co znamená, že jsi mě poctil svou návštěvou a přitom ani nemukneš?" zeptala se ho ředitelka SPL jízlivě.

Saedelaere na ni pohlédl a jí přeběhl mráz po zádech.

Nositel buněčného aktivátoru byl takový od chvíle, kdy odstartovala GOOD HOPE III. Skoro vůbec nemluvil a vypadal zmateně. Gia nevěděla, co se s ním děje, ale jeho chování v ní vyvolávalo strach a to už bylo co říct.

„Alasko?" vyhrkla. „Můžu ti nějak pomoci?"

Saedelaere jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Sebevražda?" vyjekl Stendal Navajo, když mu ředitelka SPL vylíčila, co se stalo. „Tomu skoro nemohu uvěřit."

Gia de Moleonová si chvíli měřila muže

se skobovitým nošením, tenkými rty a očima hluboko posazenými pod bílými brvami, než odpověděla. Navajo byl poloviční albín. Za ta léta, kdy patřil k jejím nejlepším agentům, ho vlastně nikdy neviděla se smát. Byl považován za podivína a nikdo nechápal, proč odešel ze služby. Gia stále ještě připadalo těžké zvyknout si na myšlenku, že s ním bude nyní co nejúžeji spolupracovat. Ale on přišel za ní, přestože ji kdysi tvrdě kritizoval kvůli její ne zcela nesporné politice, a on ji prosil, aby zůstala v úřadě.

„Všechno tomu nasvědčuje," řekla. „Ledaže se cizinci doopravdy schovali v koróně nebo v poslední vteřině provedli únikový manévr do lineárního prostoru. Tomu ale odporují všechny výpočty našeho syntronu."

„Kdyby zaparkovali ve sluneční koróně, pak by museli mít k dispozici ochranné štíty, které podle našich informací obyvatelé DaGlauxe nemají. Je to tak?"

„Je," odpověděla ředitelka SPL. „Jenže podle syntronických výpočtů nevlétli do koróny, nýbrž rovnou do slunce."

Navajo prkenně přecházel po kanceláři sem tam, ruce složené za zády. „Pak navrhuji, aby se pro jistotu pozorovalo slunce a hlásila každá nesrovnalost," prohlásil po chvíli. „Jinak se můžeme zase vrátit k běžnému dennímu režimu. Musíme upravit hranici mezi Alašanem a Zortengaamem a připojit se na zortengaamský vodovod. To je pro obyvatele důležitější než honba za přeludy. Kromě toho chci uzavřít pakt s Thorrimany, jak nejrychleji to půjde."

„Víš dobře, proč se to protahuje, Stendale," připomněla Gia. „V neposlední řadě kvůli

rozdílným měnám a jejich konvertibilitě. To všechno se musí zapracovat do smlouvy." „Přirozeně, já vím." Navajo se zastavil a začal bubnovat prsty na psací stůl. „Určitě všechno dořešíme, největší problémy jsou přece už odstraněné. Co mi dělá vrásky, jsou spíš přímé kontakty mezi Alašanany a Thorrimany. Ty víš, co tím myslím, Gio." Ředitelka SPL přikývla. Cizí loď už skoro pustila z hlavy. „Na nejvyšší úrovni pilně vyjednáváme s novými sousedy, ale dole pořád ještě vládne nelibost," řekla a vzápětí si neodpustila dloubnutí. „I přesto, že jsi vyhrál volby." „Čtyřicet pět procent obyvatelstva bylo proti mně," namítl. „Mnozí z nich pořád ještě cítí vůči Thorrimanům nedůvěru. Právě proto je tak důležité osobní setkávání." „Hranice jsou otevřené," poznamenala Gia de Moleonová. „Přesně jak jste žádali. Každý Thorriman může přijít sem a Terrancům nic nebrání v tom, aby navštěvovali Zortengaam." „Musíme podporovat obě strany, aby se víc scházely. Je to v našem zájmu. Alašan a Zortengaam brzy srostou dohromady. Obrana soustavy může být jen věcí Alašanů a Thorrimanů, i když je třeba domorodce nejprve dovést k tomuto poznání. Potřebujeme výměnný program. Jejich děti mohou třeba chodit do našich škol a obráceně. S trochou dobré vůle se to dá zařídit." „Vysvětlí to Alašanům," povzdechla si Gia de Moleonová. „Ty jsi starosta." Navajo pomalu přikývl a rozloučil se. Oba v té chvíli opět mysleli na cizí loď a na to, co se s ní stalo. Ředitelka SPL stále před sebou viděla Saedelaerův netečný obličej.

2. Kapela

Jedder Colusha měl za sebou náročný den, když se vrátil domů a vstoupil do svého bungalovu. China a Earth, jeho sedmiletá dcera a dvanáctiletý syn, mu běželi po schodech v ústřety a v patách se jim hnala s radostným štěkotem jezevčice Chessy. „No tak, Chessy," uklidňoval Jedder se smíchem fenku, která nedala pokoj, dokud ji Earh neodlákal umělou kostí a nezavřel v kuchyni. „Ahoj, vy dva!" vykřikl Jedder, sundal si lehkou blůzu a pověsil ji v předsíni. „Kdepak máte maminku?" „Je u tety Betty," řekl Earth. „Tvářila se hrozně tajemně, když jí volaly tety Janet a Prilía." „Janet?" divil se Jedder. „Prilía? S těmi se přece neviděla už celou věčnost. Nemá teta Betty náhodou narozeniny?" „Jak to máme vědět?" řekla China. „A kdy se maminka vrátí?" „To nám neřekla," postěžoval si Earth. „Když ovšem my jdeme za kamarády a vrátíme se o hodinu později, dostaneme hned vynadáno." „Zprvke tohle nemůžete srovnávat," namítl otec, „a zadruhé jste to v poslední době hodně přeháněli. Když si jenom vzpomenu, kolikrát jsem vás už sháněl v Zortengaamu u vašich thorrimských kamarádů..." „Děláme to pro lepší porozumění mezi národy," zadeklamoval Earth. „Tak jo," řekl smířlivě Jedder. „Máme něco k jídlu?" „Mamka připravila koncentrátovou kostku a ze serva jsme nic jiného nevydolovali," prohlásila China a znechuceně se otřásla. „Přitom ví dobře, že polívky nemáme rádi." „Musíte jíst, co je pro vás zdravé," napomenul ji její zploditel, i když se v duchu také zachvěl nelibostí. V žaludku měl jako vymeteno. Celý den nemel pořádné jídlo. Od té doby, co pracoval jako Alašanský vyslanec v Zortengaamu, se musel spokojit s vegetariánskou stravou. Byl nejvyšší čas, aby zase přišlo na stůl čerstvé maso. Na severu se pásla početná stáda zvířat podobných antilopám, ale povolení jejich lovu byl jeden z bodů smlouvy s Thorrimany, které bylo třeba ještě dořešit.

„Váš tatínek dojde do města pro něco rozumného k snědku, ano?“ řekl Jedder dětem. „Vezmu rovnou čtyři porce, jinak by se maminka zlobila, až se vrátí od tety Betty. Buďte tu hodné a pusťte Chessy z kuchyně.“

Bývalý programátor si oblékl blůzu a vydal se na cestu. Ačkoli byla v okolí tři nákupní střediska, nasedl na vlak tunelové dráhy a zamířil do City. Vystoupil poblíž Octaviánu, sestávajícího z osmi obytných věží vysokých 220 metrů, a odpochoval přímo k bistru, kde měli pořád ještě dostatečnou zásobu čerstvého mletého masa baleného v praktických samoohřevných vaničkách, které prodávali za slušnou cenu.

Jedder si projel rukou střapaté hnědé vlasy protkané šedými pramínky, uhladil si pomačkanou blůzu, na vrásčitém obličejí se mu objevil naučený úsměv a vešel do bistra. Měl neblahou předtuchu už ve chvíli, kdy se musel postavit do fronty. Druhý šok ho čekal, když pohlédl na digitální cenovky. Masové konzervy podražily víc než dvojnásobně.

A když už byl skoro na řadě, objevil se na displeji místo ceny ohavný nápis „Vyprodáno!“ Pět šest zákazníků stojících před ním zavrčelo. Otočili se a vyšli ven. Jedder počkal, až bude před prodejním pultem sám, a mávl na majitele. „Opravdu už nic nemáte, Ale?“ zeptal se ho a nasadil spiklenecký výraz. „Myslím nějakou železnou zásobu pro stálé zákazníky.“

AI Plound lítostivě zavrtěl hlavou, pokrčil rameny a rozpráhl ruce. Potom se naklonil ke Colushovi a tiše řekl: „Hele, Jede! Byli jsme jediní, kdo ještě měl nějaké maso v celém Alašanu! A teď došlo. Od čeho jsi ale ve Službě? Proslýchá se, že vy jste si nasyslili zásoby, které vám vydrží až do soudného dne.“

„Jo,“ zavrčel Jedder. „Koncentrátové kostky, ale ty máme dokonce i doma.“

„Fakt mě to mrzí, ale nemůžu ti pomoci.“

„No jo. Tak nic,“ povzdechl si Jedder a otočil se.

Plound tedy ještě nevěděl, že už nepracuje jako programátor u SPL, nýbrž že mu Stendal Navajo přidělil funkci „vyslance Alašanského národa na Thorrimu“. Odkud by to taky věděl? Ve zpravodajství se o tom mihla jen drobná zmínka a AI zjevně nepatřil k těm, kteří bedlivě sledují, co je nového.

To ostatně prokázal, když za Jedderem zavolal: „Bývalo by lepší, kdyby byla zvolená starostkou Clodia Zuintová! Ta už by věděla, kde obstarat maso, a rozhodně by nechodila kolem horké kaše.“

Colusha se ještě jednou zastavil, otočil se na něj a vykřikl: „Rozuměl jsem ti dobře, Ale? Měli bychom maso... ukrást Thorrimanům? Ty chceš porážet stáda mausterů?“

„Pche! Vždyť je stejně nejedí a kromě toho já se pořád ještě řídím heslem Nic než Terranci! To by si měl Navajo zapsat za uši! Ten dlouho starostou nezůstane, to ti povídám. Hladový národ je našťvaný národ a ti zatracení domorodci... Ale co se rozčiluju? Přijde den a ještě jinfukážeme, kdo hraje na Thorrimu první housle!“

Jedder byl v šoku. AI Plound byl najednou v jeho očích primitiv myslící břichem. A co bylo horší nebyl sám, kdo měl na věc takový názor. Od výkřiků jako Nic než Terranci! byl už jen krůček k násilí.

Colusha doufal, že se mýlí. Co teď? Na druhé straně ulice spatřil světla Kosmos Klubu, své oblíbené hospůdky nejlepší v celé Terranii, dokud k ní ještě patřil Alašan. Z lokálu k němu doléhala zvláštní hudba. Řekl si, že jedna dvě sklenky vurguzzu by mu po několikahodinovém vyjednávání s Thorrimany rozhodně neuškodily.

Zapnul telekom a zavolal dětem. Řekl jim, že nesehnal žádné maso a že se tedy musejí spokojit s polévkou. Maminka už je doma? Ne...?

Jedder Colusha, Šedesátiletý střízlík jeho žena Dáma ho převyšovala o celou hlavu a říkala mu „malej“ přešel ulici. Randál z klubu sílil, a když vstoupil dovnitř, měl na okamžik dojem, že mu prasknou ušní bubínky.

V lokále bylo nezvykle plno. Mohli za to nejspíš ti mládenci a jedna dívka, všichni oblečení v třpytivých šatech, kteří seděli nebo stáli na visuté plošině, hráli na různé nástroje a zpívali.

Syntezátory a počítače působily obrovský randál a chlapík za bubny koulel očima a divoce rozhazoval rukama v pekelném rytmu.

Kulatá plošina se vznášela skoro přesně nad třemi nálevními pulty.

Jedder na chvilku uvažoval, jestli se má otočit na podpatku a zbaběle utéct nebo se srdnatě probojovat k pultu, kde obsluhovala barmanka Lara Jamirkisová. Náhoda rozhodla za něj.

Hudebníci zrovna dohráli písničku a udělali si přestávku. Tím se uvolnilo místo u pultu, protože většina fanynek odběhla za svými idoly, aby od nich vyškemrala autogram.

Jedder Colusha se vyšvihl na jednu z gravitačních stoliček a mávl na Laru. Pětačtyřicetiletá majitelka baru s rudozlatě obarvenými vlasy spadajícími až na ramena a postavou, která člověku brala dech, silně zvýrazněnou těsným kalhotovým kostýmem s tygřími vzorem, se na něj usmála a přinesla mu vurguzz.

„Dneska je tu frmol, co?“ vykřikl Jedder. „Odkdy tu pořádáte koncerty?“

„Ode dneška,“ odpověděla kráska. „Lidi z INTERKOSMA mě požádali, jestli by tu nemohli vystupovat.“

„INTERKOSMO?“ podivil se Alašanský vyslanec. „Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„Ale, Jede! Je vidět, že jsi věčně zahrabaný ve věži. INTERKOSMO je kapela, která nejvíce frčí teda frčela v Terranii. Náhodou byli v Alašanu, když došlo k tomu neštěstí. A tady nemají možnost pořádat velká vystoupení. Jsou prakticky na dne. A tak přišli za mnou a nabídli se, že tu budou hrát. Skoro zadarmo. Jenom aby se udrželi nad vodou, chápeš?“

„No jo. Přitáhli za sebou ale dost mladé publikum.“

„Dneska jsou to jejich fanoušci, zítra třeba mí štamgasti. Takhle musíš uvažovat,“

„A co když ti odezenou tím příšerným kraválem staré štamgasty?“

Lara se zasmála a postavila před Jeddera druhou sklenku vurguzzu. „To není žádný kravál, ale muzika, a fakt ne špatná. Možná trochu avantgardní, ale poslechni si v klidu dva tri kousky a uvidíš, že tě to chytne!“

„Mě?“ uchechtl se Jedder. „Promiň, ale to si neumím představit.“

„Jen počkej! Dej jim šanci! A jestli jsi moc starý a usedlý páprda, pak ti něco poradím: Budou u mě hrát každý sudý den. Takže ty sem v tom případě můžeš chodit každý lichý den.“

„Já a páprda?“ rozhořčil se naoko bývalý programátor SPL. Lara se na něj ještě jednou mile usmála a věnovala se ostatním hostům u pultu.

Páprda! To nemohl přejít jen tak. Rozhodl se, že si poslechne alespoň jednu skladbu mladé kapely, než půjde. Fanyanky se mezitím vrátily a obstoupily ho. Musel natahovat krk, aby viděl hudebníky, kteří se chystali na další písničku.

A vzápětí vypuklo opět peklo. Mladá žena teď zpívala sólo. Měla příjemný Čistý hlas. Břesk trubky se mísil s kytarovými akordy a jakousi zvonkohrou a do toho duněl velký buben jako srdce monstrózního veleještěra. Stěny a strop Kosmos Klubu byly obložené zrcadly, která se třásla v rytmu beatu. Pod stropem se kroutily a rozvíjely stroboskopické efekty sladěné s rytmem, hudby. Když se na ně Člověk díval déle, hypnotizovaly ho.

Jedder už to chtěl vzdát, když vtom se mu vkradl rytmus do mozku. Nemohl ho vypudit z hlavy a bezděčně se začal svíjet stejně jako ostatní a nechal se omamovat hudbou. Zpěvaččin hlas byl náhle teplý a cituplný a vzápětí zase tvrdý a ostrý jako břitva.

Jedder odolával asi půl hodiny, než nastala další přestávka. Když do něj Lara Šťouchla, vyděšeně sebou trhl. Pomalu se k ní otočil.

„Tak co, starouši?“ zeptala se ho. „Co si myslíš o INTERKOSMU teď?“

„Ještě jeden vurguzz,“ zachrčel.

Jedder se zdržel v baru dvě hodiny. Potom se rozloučil s Larou a zamířil ke dveřím. Současně s ním odcházela nanejvýš patnáctiletá dívka. Nastoupila s ním do stejného vagónu tunelové dráhy a sedla si naproti němu.

Přehodila si nohu přes nohu a zeptala se Jeddera: „Tak co, starouši? To byla pecka, co? Ta kapela je fakt boží. Máj fantastickej sound a já je prostě žeru. V celém kosmu nenajdeš

suprovější band."

„Možná se taky proto jmenují INTERKOSMO," zavtipkoval Jedder.

Holčina se ječivě rozchechtala, naklonil se k němu a políbila ho na čelo. „Ty ses fakt třída, starochu!" zašveholila. „Muzika je vlastně interkosmická. Rozumějí jí Topsiderové, Bluesani i Skokani. Řekni mi ještě pár národů, kámo."

„Maahkové," hles Jedder. „Halut'ané..."

„Ti při muzice metaj kotrmelce!"

„Thorrimané. . .," pokračoval Jedder Colusha.

„Hele, brácho! Ti vyletí z kůže, až to INTERKOSMO rozbalí na hranici s Zoríengaamem a pustí repráky na plný pecky. To je fakt boží nápad! Já už ale padám, starouši. Skvěle jsem si s tebou pokecala. Zatím čauky..."

„Cauky," opakoval mechanicky Jedder, který vystupoval až na příští stanici. Díval se za dívkou a ona mu ještě jednou zamávala z nástupiště.

Když vlak znovu zastavil, vystoupil. Zapomněl na Kosmos Klub i na INTERKOSMO a přemýšlel, co ho asi čeká. Jeho nejhorší obavy se potvrdily.

„Kdes byl, ty vandráku?" obořila se na něj manželka, sotva za sebou zavřel domovní dveře.

„Táhne to z tebe jako ze sudu! Kolik to bylo panáků vurguzzu, koralo? Zatímco já se zabývám vznešeným úkolem, děcka rvou doma hlady a ty se poflakuješ po hospodách!"

„Vznešený úkol?" divil se. „Co tak vznešeného tě vedlo k tvé přítelkyni Betty?"

Dáma si zkřížila paže na prsou, zastoupila mu cestu do kuchyně a zaječela: „To se brzo dozvíš! Proč jsi nechal děti o hladu?"

„Já?" zeptal se jí nechápavě. „Kdo jim předhodil vývar z koncentrátu? A kde vůbec jsou?"

„Na to se mě radši neptej," odsekla Darna a tvářila se jako anděl pomsty. „Najedly se a šly spát. Být sebou, radši jim nechodím na oči."

„To se podívejme..."

Jedder zavolal Chinu a Eartha a za půl minuty byli oba dole. Tvářili se dost otráveně. „Něco jsem vám donesl, děcka!" vykřikl.

„Koncentrátovou kostku z věže?" zeptal se ho Earth. „Díky, nechci."

„Mel jsi šanci, táti," špitla China. „Maminka říká, že s tebou nesmíme do rána mluvit." •

„Ale?" protáhl Jedder a střetl se pohledem s Darniným očima. „Zná vaše matinka INTERKOSMO?" Vzápětí vytáhl kompaktní skupiny, který předtím v opojení koupil v Kosmos Klubu.

„Cože?" vyjekla nechápavě jeho žena.

„INTERKOSMO?!" vybuchli téměř současně China a Earth. „To je naše oblíbená kapela!"

„Tady máte jejich nahrávky a teď už mažte hezky do postele," zvolal Jedder vesele.

China a Earth vyběhli nahoru po schodech a zmizeli v dětském pokoji. Zakrátko se odtamtud ozvalo dunění reproduktorů na samém prahu snesitelnosti.

Vyslanec si vytáhl z ledničky láhev piva a rozvalil se v sedačce. Darna, která po celou dobu ani necekla, si strnule sedla do křesla naproti němu.

„Takže ty se pokoušíš těmihle lacinými triky poštvat děti proti mne!" zasyčela konečně s kamenným výrazem ve tváři. „Je mi tě líto, Jeddere." Usmál se a lokl si piva. „Nic mi na to neřekneš? To jsem si vzala alkoholika?"

„Dej mi pokoj, prosím tě," odsekl a ušklíbl se. „Radši mi pověz něco o tom tvém vznešeném úkolu. Které kamarádky v tom jedou s tebou?"

„Založily jsme sdružení, když to chceš doopravdy vědět," odpověděla Darna vzdorně. „Jeho úkolem je zvát k nám Thorrimany každého věku a seznamovat je s terranským kulturním dědictvím."

„To je skutečně dobrý nápad," řekl Jedder ohromeně. „To bych do tebe nikdy neřekl. Všechna Čest, přeji vám úspěch."

„Jako manželka diplomata přece musím něco dělat," poznamenala Darna už poněkud

smířlivěji. „A čeho jsi dneska dosáhl ty?“

„Jednání, samá jednám," povzdechl si. A pak mu zasvítlo v očích a dodal: „Kromě toho se ze mě dnes stal manažer jedné kapely INTERKOSMA."

Sice to nebyla pravda, ale řekl to, jen aby své ženě v té chvíli zaimponoval. Vzápětí o tom však začal vážně přemýšlet...

3.

16. únor 1290 NGL

Rozhovory

Stendal Navajo, Gia de Moleonová, thorrimský král Corn Markée a místodržící Jar Makromeer společně sledovali, jak se urovnávají přechody mezi faktorovým elementem a okolím. Připojení Alašanu na vodovodní síť tříadvacetimilionového Zortengaamu bylo prakticky dokončeno. Zbývalo jen položit poslední úseky potrubí k zortengaamským vodním nádržím, aby bylo možné zahájit nepřetržitý provoz.

Létající kamery kroužily kolem zástupců obou národů a přenášely slavnostní událost jak do Zortengaamu, tak do Alašanu.

Na obou stranách byly připravené stavební stroje. Řidiči čekali jen na znamení stejně jako pilot kluzáku vznášejícího se v dvacetimetrové výšce nad výkopem pro potrubí. Pod břichem letounu se kývala poslední roura, která měla propojit vodovodní řad mezi Zortengaamem a Alašanem.

„Můžeme se do toho pustit?“ zeptal se Alašanský starosta urostlého thorrimského panovníka, který převyšoval své soukmenovce dobře o půl hlavy.

Corn Markée měl na sobě jakési pončo se vzácnými výšivkami a širokou černou suknicí.

Vlasy měl dlouhé asi pět centimetrů, což znamenalo, že je v nejlepších letech. Štíhlí, skoro až vyzáběle působící domorodci přicházeli na svět zcela holohlaví a v životě si nestříhali vlasy. Starci nosili hřívu dlouhou až deset centimetrů.

Corn Markée ani nehnul brvou, ačkoli Thorrimané měli hodně vyvinuté obličejové svalstvo a dokázali dělat grimasy, které nebyli Terranci schopni napodobit. Oči pod vysokým hladkým čelem měli posazené blízko u sebe. Ploský nos s jednou dírkou širokou až osm centimetrů rozděloval obličej na dvě poloviny.

Krk měli Thorrimané dlouhý a útlý, ramena široká jeden metr. Na rukou měli čtyři prsty vždy s dvěma palci. Nohy měli dlouhé a bez prstů a chodidla byla chráněná silnou vrstvou rohoviny.

To vše Stendal Navajo důvěrně znal. Skoro už nevnímal, jak se thorrimské tělo odlišuje od lidského, a nevalil mu ani příznačný nasládlý pach sekretu, který domorodci vylučovali.

„Můžeme se do toho pustit," odpověděl thorrimský vládce slavnostně. Mluvili glaušsky, běžným komunikačním jazykem v galaxii DaGiauš. Každý Terranec, který se pravidelně stýkal s novými sousedy, se mu naučil v hypnóze. Thorrimané se naopak snažili osvojit si interkosmo. Navíc bylo možné se přirozeně dorozumět pomocí translátoru.

Stendal Navajo něco řekl do náramkového přístroje a pak dal signál pilotovi kluzáku. Ten zahájil sestup a pomalu pokládal poslední rouru do výkopu. Jakmile dosedla na zem, nejprve ji spojili s potrubím na zortengaamské straně a pak na Alašanské. Když montéři po chvíli zvedli ruce na znamení, že skončili se svou prací, propukly stovky diváků na obou stranách v bouřlivý jásot.

Stavební stroje začaly zahrnovat výkop zeminou.

Stendal Navajo vyskočil jako první na malé pódium, kývl hlavou směrem ke kamerám a přistoupil k mikrofonům.

„Lide Alašanu!" zvolal. „Thorrimané! Stali jste se svědky historického okamžiku. Za několik málo minut, až budou propojena zbývající vedení a spuštěna čerpadla, bude Alašan zásobován čerstvou vodou, kterou nám budou thorrimští přátelé dodávat podle smlouvy, jež bude

zanedlouho uzavřena. Počínají si tedy vstřícně a obětavě. Stejně jako tehdy, když nám pomohli po sabotáži v přípravě vody. A pomáhají nám dodnes. Děkuji v zastoupení všech Alašananů králi Cornu Markéemu a místodržícímu Jaru Makromeerovi a žádám je, aby vyřídili naše poděkování svému národu.

Doufám, že toto přátelské gesto přesvědčí i poslední pochybovače o tom, že Terranci a Thorrimané jsou na sebe odkázáni a bude jim jen ku prospěchu, když budou spolupracovat. Jestliže to pochopíme všichni, pak bude dnešní událost jen skromným začátkem.

Děkuji vám ještě jednou a předávám slovo králi Cornu Markéemu."

Doprovázen potleskem diváků sestoupil Alašanský starosta z pódia a pokynul thorrimskému panovníkovi. Monarcha přikývl a předstoupil před mikrofony. Jeho projev byl podobně krátký jako Navajova řeč. Rovněž on vyjádřil naději, že dnešní den je pouhý začátek spolupráce. Současně zalitoval věcně a nijak nezdvořile že doposud nebyla podepsána smlouva o spolupráci a vzájemné podpoře mezi oběma národy. Vzápětí však dodal, že pakt bude tím lepší a dokonalejší, čím déle a důkladněji se bude připravovat.

Také Corn Markée byl odměněn bouřlivým potleskem. Thorrimané aplaudovali stejně horlivě jako Terranci.

Král pozoroval spolu s ostatními, jak se dokončuje zbývajících pět vodovodních řadů. Potom je symbolicky spustil a systém čerpadel se rozběhl. Znovu se jásalo a oslavovalo. Poté Corn Markée přijal pozvání Stendala Navaja a odletěl s ním do centra Alašanu, kde pro něj, místodržícího a několik dalších průvodců byla přichystána v nové správní budově vegetariánská hostina.

Povznesená nálada však utrpěla drsný políček, když si starosta všiml nápisu nastříkaného červenou barvou na široké skleněné vchodové dveře.

Nic než Terranci!

Soukromý kluzák přistál na jedné z četných plošin Octaviánu. Vystoupil z něj lehce obtloustlý chlapík a stroj uzamkl. Potom přešel plošinu a zmizel v jedné dveřích. Prošel chodbou k jednomu z antigravitačních výtahů a sjel dolů na osmnácté poschodí. Vystoupil a obezřele se rozhlédl, jako kdyby se chtěl ujistit, že ho nikdo nesleduje. Přitom bylo úplně lhostejné, že je na chodbě sám, protože kdejaké zákoutí mrakodrapu pozorovaly objektivy kamer tedy až na soukromé prostory obyvatel, pokud si výslovně nepřáli být kontrolováni.

A to si nájemník, k němuž tloušť šel, rozhodně nepřál.

Návštěvník se zastavil před jedněmi dveřmi a po krátkém váhání aktivoval hlásič. Byl zjevně nervózní. Rozepnul si knoflíček u košile potil se, přestože klimatizace zajišťovala příjemnou optimální teplotu. Povzdech si. Věděl dobře, že je podezřívavě pozorován, přestože se objednal předem.

Dveře se konečně pootevřely. Z úzké Škvíry vystřelila ruka a vtáhla návštěvníka drsně do bytu. Dveře se zabouchly a chraptivý hlas vyštěkl: „Tvoje jméno, příteli!"

„Plound," vyhrkl tloušť. „AI Plound. Patří mi..."

„My víme, co ti patří. Máš nějaký průkaz?"

Plound vytáhl z kapsy identifikační kartu a podal ji muži, který si stoupl za něj a kroutil mu paži za zády. Ten ji předal dalšímu chlapíkovi, který s ním zmizel v pokoji. Vrátil se asi za minutu a řekl svému druhovi: „Je pravá! Tenhle chlap je opravdu Plound. Kromě toho ho znám od vidění. A už jsem u něj taky jedl."

„A přežil jsi to, jak je vidět," poznamenal první muž kousavě. Pustil Ploundovi paži a vrátil mu kartu. Potom mu pokynul, aby ho následoval. Vstoupili do zšeřelé místnosti plné monitorů a další techniky.

Ve vysokém křesle seděla třetí osoba, které nebylo vidět do tváře. V pravačce svírala kombimet a druhou rukou jej čistila měkkým hadříkem. Vypadalo to, jako by hladila dorriáciho mazlíčka.

„Plounde," prohlásil chlapík, který vpustil majitele bistra dovnitř. „Ty tedy potřebuješ pro

svůj podnik maso, Čerstvé maso. Znáš ceny?"

„P... přirozeně," zajíkl se tlust'och. Vzápětí se ale vzpamatoval a vzdorně dodal: „To vy jste se spojili se mnou! Proč se mnou zacházíte jako s rukojmím?"

„Jenom klid," ozval se neznámý, sedící v křesle. Ploundovi připadal jeho hlas nějak povědomý. Byl si jistý, že právě s ním se domlouval telekomem na schůzce. „My za tebe nebudeme žádat žádný výkupný.

Kdo by taky za tebe vůbec něco dal? Chceš teda maso a znáš naše ceny. Zřejmě je bereš, jinak bys tu nebyl. Kolik si toho asi tak představuješ?"

„Třicet kilo pro začátek," řekl opatrně majitel bistra.

„Třicet?" vyprskl chlapík, který ho vpouštěl dovnitř. „To se ani nevyplatí za námahu. A navíc to riziko."

„No právě, riziko," namítl Al Plound. „Nemůžu přece nabízet maso veřejně, musím si vytipovat zákazníky, kteří dovedou držet jazyk za zuby. Až je získám, budu chtít víc."

„Ty víš, že můžeme takové ceny požadovat jen do doby, než bude podepsaná smlouva s Thorrimany. Pak už to nebude nic vynášet. Dobrá, Plounde. Máš s sebou prachy?"

Tloušťák hrábl do vnitřní kapsy blůzy a vytáhl dva tlusté svazky stogalaxovek. Podal je svému protějšku, ten je spočítal a řekl: „Souhlasí to."

„Výborně, Plounde," prohlásil milovník zbraní. „Teď dostaneš adresu, na které si budeš moci zítra vyzvednout zboží. Řeknu ti ji jenom jednou a ty ji zopakuješ. Od chvíle, kdy odsud vypadneš, se neznáme, jasný? Až budeš potřebovat další dodávku, ohlásíš se na známém čísle. Stačí, když řekneš heslo, všechno ostatní zařídíme my. A pak za tebou zase přijde návštěva, bereš?"

„Jasně," řekl Al Plound tiše. „A ještě maličkost. Kdybys nás chtěl náhodou podrazit nebo se dopustil něj aký nepředloženosti, třeba kdybys šlápnul vedle s nějakým zákazníkem, mělo by to pro tebe dost nepříjemný následky, Plounde. Kapišto?"

Majitel bistra horlivě přikývl a jen polkl nasucho, když viděl, jak mu ústí paprskometu míří na žaludek. Vzápětí se dozvěděl adresu, na níž si měl vyzvednout maso.

„Chytili jsme ty sprejery, Stendale," řekla Gia de Moleonová o několik hodin později Navajovi, když spolu seděli v její kanceláři. „Chceš si s nimi promluvit? Máme je tady ve věži."

Služba Pozemské ligy zatím střežila pořádek do doby, než se vytvoří řádný policejní sbor. Navajo to chtěl změnit co nejdřív.

„Později," odpověděl. „Jsem ještě moc rozčilený, než abych s nimi mohl mluvit bez emocí. Před půlhodinou jsem se rozloučil s králem Markéem a ještě jednou jsem se mu omluvil. Je to neuvěřitelné! Rád bych se od syntroniky dozvěděl složení těch pětáctýřiceti procent obyvatelstva, které mě nevolilo."

„Promiň, Síndale, ale asi jsem tě předešla. Syntronika vyhodnotila průzkum tak, že mezitím přešlo na tvou stranu asi čtyřicet procent voličů Clodie Zuintové. Padesát procent by dalo opět hías šéfce regionálního centra, nicméně nesympatizují s pěti procenty těch občanů, které lze označit za radikály. Desetina z nich je ovšem odhodlána použít násilí. Zbýlých pět procent nemá žádný názor."

„Kdy ses ptala syntroniky?"

„Včera."

„Takže den před napojením na vodní nádrže Thorrimanů. To by mohlo znamenat, že jsme na tom ještě lépe."

„Že ty jsi na tom lépe, Stendale," připomněla starostovi Gia de Moleonová. Sama patřila během volební kampaně k horlivým zastáncům Clodie Zuintové. Nyní ale musela spolupracovat s Navajern. Už už si balila po volbách věci, starosta ji ale požádal, aby zůstala v úřadě, přestože patřila k jeho nejrozhořčenějším kritikům.

„Promluvme si o smlouvě, Stendale," řekla po chvíli. „Včera jsi ji probíral s experty dlouho do noci. K čemu jste došli?"

„Týkalo se to ekonomických detailů," odpověděl starosta ochotně. „Je to choulostivý problém, jak přepočítávat budoucí toky zboží mezi Alašanem a Thorrimem. Naštěstí máme oběh peněz organizovaný podobně jako domorodci. Víme také, že jako menší partner musíme přehodnotit celkový majetek už vzhledem k tomu, že budeme možná natrvalo odtrženi od bankovních zdrojů a neobejdeme se bez měnové reformy."

Gia de Moleonová míčky přikývla.

„Interně můžeme i nadále platit galaxy," pokračoval Stendal Navajo. „Nicméně galaxy musejí být konvertibilní s thorrimskými míry, abychom si usnadnili platební styk s ostatními civilizacemi v DaGlaui."

„To nezní špatně. Už jsi o tom hovořil s králem Markéem?"

„Chtěl jsem, ale pak jsem si to rozmyslel. Nakousneme tohle téma, až ho příště navštívím v paláci. A taky se zmíním o problému s masem. Pak už by snad nemělo stát nic v cestě uzavření smlouvy."

Starosta vstal a začal přecházet po kanceláři sem tam.

„GOOD HOPE m je pryč už šest dní," pokračoval rozvážně. „Rád bych věděl, s jakými zprávami se vrátí. Najdou naši vhodné obchodní partnery a co nám budou ochotni nabídnout za víceúčelové zaměřovače? Peníze nebo automatizovanou továrnu? Je smůla, že máme jen jednu loď. Kdyby se dostala do potíží, ani bychom jí nemohli přiletět na pomoc."

„Thorrimané mají také kosmické lodě," namítla Gia de Moleonová. „V tomto případě bychom je mohli požádat o podporu."

„Jen od nich bereme, ale nic jim nedáváme," povzdechl si Navajo. „Dělají to pro nás jen za to, že jim slibujeme, že v budoucnu budeme chránit soustavu i je vesmírnými plavidly, které teprve postavíme. Nemohli jsme si přát lepší sousedy. Mohli jsme dopadnout mnohem hůř. Nedovedu si představit mírumilovnější národ, než jsou Thorrimané. O to víc mě mrzí hesla zaslepců."

„Já tě chápu, Stendale." Ředitelka SPL zavrtěla hlavou, když na ni užasle pohlédl, a dodala: „Zapomeň na to, co bylo. Opravdu ti rozumím..."

Byl sudý den a kapela INTERKOSMO opět hrála v Kosmos Klubu. Jedder Colusha si to uvědomil, když přišel domů a děti mu oznámily, že jeho žena je zase u „tety Betty". A hned nato vyzvídaly, kdy jim tat'ka přinese autogramy skupiny.

„Víte co?" řekl Chině a Earthovi. „Já vás vezmu s sebou. Něj dřív si dáme něco u Ala a pak si zajdeme do Kosmos Klubu. Je to přirozeně..."

Dál se nedostal, protože děti se nadšeně rozječely. Bleskurychle se oblékly, a když Jedder namluvil do serva vzkaz pro Darnu, vyšli všichni tři z bungalovu. Bývalý programátor SPL vzal své potomky za ruce a zamířili ke stanici tunelové dráhy. Byla už tma a umělé osvětlení v sobě mělo pro děti cosi magického. Pusy měly otevřené a oči vykulené a užasle sledovaly davy ces' tujících, když je vlak unášel do City.

Konečně vystoupili v centru. Vydali se k Alovu bistru. Jedder nebyl zrovna nadšený, že bude nakupovat u člověka, ze kterého se vyklubal zaslepený fanatik. Co mu ale zbývalo?

Koneckonců se nemusí bavit s majitelem podniku o politice.

„Třikrát menu cé," objednal si a zakrátko před ně obslužný robot položil tři talíře s červenou kaší vonící po hovězím mase, misky se salátem a sklenice s nápojem neurčité barvy. Vyslanec nedokázal říct, z čeho je salát připravený, nebyl ale zřejmě jedovatý, Plound by přece neriskoval, že mu zavřou podnik.

Když dojedli, Jedder koutkem oka zahlédl, jak na něj AI mává a spiklenecky se kření. Přešel k němu a zeptal se ho, co chce.

„Budu mít Čerstvý masíčko, Jede," zašeptal tloušťk. „Pro svoje nejlepší zákazníky. Kilo za

sto galaxií. Jestli máš zájem, přijď zítřka touhle dobou. Mám ti něco schovat?"

„Odkud ho máš?" chtěl vědět Jedder, aniž komentoval lichvářskou cenu.

„To je tajemství podniku," uchechtl se tiše AI. „Nic než Terranci!"

„Takže je to upytlačené u Thorrimanů?" zasyčel bývalý programátor SPL rozčileně.

„Prodávej si ho, komu chceš. Já s tím nechci mít nic společného." „Ale, Jede... Udělám ti cenu. Kilo za..." „Strč si to někam!" vyprskl Jedder. „Dneska jsi mě tu viděl naposled!" Otočil se, popadl děti za ruce a vyšel rychle z bistra.

„Ten tlustoch ti něco udělal, táti?!" zeptal se ho Earth venku.

„Je to zatracený idiot," zavrčel jeho zploditel. „Opatrně, teď musíme přejít ulici."

„To se mi snad jenom zdá," vydechl chlapec celý rozzářený, jakmile stáli před vchodem do Kosmos Klubu, odkud se linuly hlasité tóny slavné kapely. „Prostě tomu nemůžu uvěřit! To je fakt kosmický! Představíš mě muzikantům?"

„Jasně, ale nejdřív si s nimi musím promluvit."

Vešli do natřískaného lokálu. Naštěstí byla přestávka, a tak se protlačili až k pultu. Lara Jamirkisová se na ně šibalsky usmála a řekla: „Pro tebe vurguzz jako vždycky... a co si dají děti?"

„Pro mě kolu a pro ségru mrkvovou šťávu," objednal si Earth. „Ona šíleně zbožňuje Guckyho."

„Takže jeden Guckyspeciál s ledem," vykřikla Lara, a pak se obrátila na Jeddera a dodala: „Já myslela, že sem budeš chodit jenom v lichých dnech."

„A vida, mylila ses. Jenom mě to trošku zaskočilo, když j sem tu byl posledně. Ta kapela mě dostala, je fakt... kosmická."

„To mě těší," zahihňala se barmanka. „Takže budeš chodit i dál?" „K tobě vždycky," zašveholil Jedder. Lara se rozesmála a zakrátko se objevila znovu s objednanými nápoji.

INTERKOSMO mezitím vystoupilo na visuté jeviště

a začalo hrát. China si přitiskla dlaně k uším, ale Earth se prodral co nejvíc dopředu, aby viděl a slyšel své idoly zblízka.

Znovu se zkreslené kytarové tóny proplétaly s varhany, zvonkohrou a žesíi, neúprosnými bubny CharliehoWhatta a jedinečným hlasem Grace Silkové potřásající do rytmu černou hřívou. Jedder Colusha opět pocítil, jak jím pronikají dunivé tóny baskytary, a stroboskopické hologramy u stropu ho uváděly do transu. Všiml si, jak se China prodírá dopředu k bratrovi. Náhle si uvědomil, že mu děti opravdu věří, že se zná osobně s hudebníky. Určitě po něm budou chtít, aby je jim představil. Objednal si další sklenku vurguzzu a horečně uvažoval, jak z toho ven.

Kapela ohlásila přestávku a děti se vrátily zpátky k otci. Posadil je na stoličky, počkal si, až dozní potlesk a řev, nadechl se a řekl: „Teď dávejte dobrý pozor! Zajdu za nimi a zeptám se jich, jestli na nás mají čas. Vy tu zatím hezky sed'te a počkejte na mě, ano?"

„Jasně, táti," řekl Earth. „Pohlídám Chinu. Vrat' se brzy."

„Jen klid, hned jsem zpátky."

Jedder poprosil Laru, aby dohlédla na děti, a objednal pět vurguzzu. Se sklenkami na tácku se prodral hrozny fanynek k místu, kde kapela odpočívala o přestávkách.

Hudebníci skutečně seděli u stolu za jevištěm. Zdálo se, že se hádají, a současně se bránili všem dychtivcům, kteří je žádali o autogram.

„Pozor!" křičel Jedder. „Nesu pití!"

Než se stačili fanouškové zeptat, odkdy je v Kosmos Klubu lidský číšník, stál Jedder už vedle Johnnyho Laina a stavěl sklenky před členy bandu.

„Dovolte, abych se představil. Jsem Jedder Colusha, vládní vyslanec u Thorrimanů. Márn pro vás nabídku."

„Tak nabídku?" vyprskla Grace Silková. „Nepovídej... Jenže my máme program až do konce roku."

Jedder se na ní nešťastně usmál. Byla okouzlující, i když nezpívala. „Ty myslíš vystoupení tady v Kosmos Klubu? O to nejde. Můžete tu hrát každý druhý den. Možná ale byste si našli čas na jiný koncert, velký koncert.“

„Tady v Alašanu?“ usmál se Charlie Whatt. „Člověče, na to zapomeň! I kdybysme hráli na stadionu, nepřišlo by ani padesát tisíc lidí.“

„Já nemluvím o padesáti, ale o pěti stech tisíc,“ prohlásil Jedder.

„Co vlastně chceš, starouši? Snad si nemyslíš, že ti to sežereme? Chceš podepsané fotky? Johnny, dej mu nějaký!“

„Moment! Možná nevypadám jako manažer nebo agent, ale jsem oficiální vládní vyslanec u Thorrimanů, jak jsem už řekl. Tak co?“ Zůstaň v pohodě! zapřísahal se v duchu. Klídek... Strašlivě se potil.

„No jasně, už mi to dochází,“ řekl Flory McMarzy a přestal si brnkat na starožitnou kytaru.

„Tak se konečně uprdel, jinak mi ztuhne krk.“

Jedder se svezl na volnou židli vedle Grace a blízkost mladého půvabného těla ho přímo elektrizovala.

„Tak je to lepší, starouši,“ uchechtl se Flory, zjevně největší intelektuál z kapely. „Takže vyslanec, jo? To jako makáš tam venku v Zortengaamu?“

„Celý den,“ zaskřehotal bývalý programátor SPL.

„A tvrdíš, že bysme mohli hrát před půlmilionem diváků?“

„Možná jich bude jen čtvrt milionu. Nebo taky milion.“

„Pak je to jasná páka,“ vykřikl McMarzy. Podíval se na ostatní a zašklebil se. „Tenhle člověk chce, abyste zahráli Thorrimanum, lidičky! Mluví o vystoupení v Zortengaamu, kterej má třiadvacet milionů obyvatel.“

„To je šílený,“ hlesl Laino. „Ví někdo vůbec, jestli Thorrimani rozumějí muzice? A když jo, jestli by brali zrovna tu naši?“

„Co?“ zeptala se Grace Jeddera a vykulila na něj oči. „Johnny se tě na něco ptal. A co honorář? Kolik by nám z toho káplo?“

„To ještě nevím,“ přiznal se Jedder bez obalu. „Nejdřív jsem chtěl od vás slyšet, jestli byste s koncertem v Zortengaamu souhlasili. Byl by to takový experiment, přirozeně. A musel bych to napřed projednat s thorrimskou správou. Nejdřív ale musím vědět, jestli byste do toho šli. Nebo máte agenta, s kterým bych to měl probrat?“

„My si děláme agenty sami, kámo,“ poznamenala Grace. „Přestávka končí. Ještě si to prodiskutujeme mezi sebou. Až přijdeš příště...1“

„Rád,“ vyhrkl Jedder. Otřel si pot z čela a dodal: „Ještě něco mohl bych přivést svoje dvě děti, abyste se jim podepsali? Hrozná vás zbožňují.“

„Aha, už jsem v obraze,“ vykřikl uštěpačně Charlie. „Takže je to přece jenom finta, aby ses nám dostal na tělo, co? Klidně ty své potomky přiveď. Jakže se vlastně jmenuješ?“

„Jedder Colusha. I mně se moc líbíte. Už dlouho. Nejméně tři roky.“

„No ne,“ vyprskl McMarzy. „To je fantazie, starouši. Jsi fakt supr fanoušek. Zvlášť když my jsme pohromadě teprve dva roky. A Grace přišla loni. Před ní s náma zpíval Cam Peeno.“

„Tak já za vámi přijdu po koncertě,“ dostal ze sebe Jedder celý zrudlý z té ostudy. „I s dětmi.“

„Když to musí bejt...,“ povzdechl si Johnny.

Zdálo se, že mu příliš nevěří, že je vládní vyslanec a chce s nimi uspořádat koncert pro Thorrimany. I on sám si tím přestával být jistý. Možná to byl ztřeštěný nápad, možná domorodcům hudba nic neříká a zvlášť ne ta, kterou hrála kapela INTERKOSMO. Teď už však nemohl couvnout.

Když skončil koncert, proboxoval se Jedder s Chinou a Earthern podruhé k hudebníkům.

Tentokrát namlouval kolemstojícím, zeje manažer skupiny a nese důležité zprávy.

Mezitím se vzpamatoval a lépe se ovládal. Předtím vyváděl jako ztrémovaný puberták, když se setkal s takovými hvězdami. Zase takové superstars to nejsou, uklidňoval se v duchu. A

kvůli té zpěvačce se také nemusel rozrušovat. Mohl by být klidně jejím otcem a kromě toho byl ženatý.

V mžiku zcela vystřízlivěl, když si vzpomněl na Darnu. Konečně se prodral ke stolu, kde trůnili Členové bandy. Tentokrát si sedl vedle Johnnyho, který mu ochotně uvolnil místo. Ostatní se trochu srazili, aby se na lavici vešly i děti. Grace dokonce vstala a pustila je do rohu. China a Earth zářili, když si mohli potřást rukama se svými idoly a dostali od nich autogramy.

„Máš moc hezký děti, Jeddere," řekl Charlie. „Celej tatínek."

„A kdepak máte maminku?" ptala se Grace. „Jenom neříkej, že doma u sporáku, když ty se baviš? Kde ji před náma schováváš, Jeddíčku?"

Alašanský vyslanec zrudl, přestože se bránil zuby nehty.

„Ten dobrák vypadá na pěknýho hajzla," přisadil si Flory.

Jedder si povzdechl a cítil, jak ho najednou škrtí límeček. Zhluboka se nadechl a řekl: „Tak jak jste se rozhodli? Můžu s vámi počítat?"

„Co nám z toho kápne?" zeptal se ho Charlie. „Tobě jde o dorozumění mezi národy. Pochop ale, že musíme z něčeho Žít. To, co vyděláme tady, je..."

Bubeník měl svým způsobem pravdu. Jedderovi šlo vskutku o to, aby se Thorrimané a Terranci sblížili, tentokrát ve velkém měřítku. Na druhé straně také chápal, že si kapela chce přijít na nějaký ten peníz.

„Musím si o tom nejdřív pohovořit s thorrimskými úřady," řekl. „Říkám várn ještě jednou, zeje to takový experiment. Když nevyjde, pak jste se dřeli celý večer zbytečně. Když ovšem budeme mít štěstí, pak budete určitě první pozemská skupina, která dobude se svými kompakty thorrimský trh. Myslím, že za pokus to stojí. Co vy na to?"

„U toho musíme s Chinou být!" zajásal Earth. „A naši thorrimští kamarádi taky!"

„Kolikpak jich máte?" zeptala se ho Grace Silková.

„No... určitě tak padesát," prohlásil chlapec mime nadneseně.

„Padesát potenciálních fanoušků," rozplýval se naoko Flory. „To prostě nemůže nevyjít, musíme vystoupit."

Jedder na něj podrážděně pohlédl. Nesnášel jízlivost. Už už viděl, jak mu uniká kořist, když vtom mu Grace položila ruku na rameno a rozesmála se.

„Nech ho mluvit, Flory," umravnila kolegu. „Kašli na něj, Jeddere. On se občas nemůže ani cítit, a proto je takovej. No, nechali jsme si to projít hlavou a řekli jsme si, že do toho půjdeme. Promluv si s Thorrimany a zjisti, jestli nás vůbec chtějí, akdyž dostáném aspoň jakž takž slušnej honorár, vystoupíme."

„Přesně tak," přidal se Johnny. „Jsme totiž pro dobrý sousedský vztahy s Thorrimany. Dokonce jsme volili Stendala Navaja. Ten chlap je fakt interkosmickej, sice vypadá trochu ulítle, ale má něco do sebe. Tak co, spókojenej, Jeddíčku?"

„Víc než to," odpověděl vládní vyslanec celý rozzářený. „Na to se napijeme!" zvedl jednu ze sklenek s vurguzzem, které stály ještě nedotčené na stole od minulé přestávky. Vzápětí se zpotil, když na něj Grace při přípitku zamrkala.

„Zatím se mějte," řekl, když dopil, a vstal. „Earthe, Chino, už půjdeme!"

„Dávej na ně hezky pozor, Jeddíčku, a pozdravuj maminu. Příště ji vem s sebou, jasný?" zahlaholila Grace Silková.

„Uvidím, co se dá dělat," odpověděl bývalý programátor SPL a rozloučil se.

Děti nemluvily po celou cestu domů o ničem jiném než o INTERKOSMU. Jejich otec si dovedl živě představit, jak budou zítra ve škole básnit o svých nových přátelích.

Blížila se půlnoc. Jak to vysvětlí Dámě? Neměl by přece jen koupit někde kytky? Děti, ty se mají, půjdou hned do postele, ale co on?

Když stáli před bungalovern, Jedder Colusha se zhluboka nadechl. Uvnitř za dveřmi se tozštěkala Chessy. Že by Dáma ještě nebyla doma?

„Bud'te hodné, děti," zašeptal. „Ať si maminka říká, co chce, neodmlouvejte jí, a hezky hupky šupky do postýlky."

„Jasně, táti," řekl tiše Earth.

Jedder se ještě jednou mocně nadechl a pak otevřel dveře. Chytil fenku, která se na něj vrhla, a jemně jí přidržel čumáček. „Hodná Chessy..."

Ze samé opatrnosti zapomněl, že jezevčící si nedajíporoučet. Když postavil Chessy zpátky na podlahu, rozštěkala se ještě pronikavěji a kroužila kolem něj a dětí v jakémisi válečnickém tanci. Pokud byla Dána doma, bylo jasné, že co nevidět seběhne po schodech a ztropí mu scénu.

Jenže všude bylo ticho. Fenka se uklidnila a vyběhla za dětmi po schodech do patra. Jedder nedůvěřivě nahlédl do kuchyně, ale ani tam Darna nebyla. Vydechl si úlevou, rychle si sundal blůzu a zul se. Z ledničky si donesl pivo, zapnul si írvideo a uvelebil se v sedačce.

Bylo divné, že Darna nebyla touhle dobou ještě doma. Snad se jí nic nepříhodilo? Jedder si před duchovním zrakem znovu přehrál dnešní večer. I když to zpočátku vypadalo na trapas, mohl být nakonec docela spokojený. Teď záleželo na tom, jak se k celé té záležitosti postaví thorrimské úřady.

Náhle slyšel, jak se docela tise otvírají domovní dveře a kdosi se plíží dovnitř. Příchozí málem upadl a z předsíně se ozvalo škytnutí. Jedder vstal a chystal se Darnu přivítat. Kdo by to také mohl jiný být? Málem mu padla do náručí. Musel ji podepřít a dovést ke křeslu. Cítil z ní pronikavý zápach alkoholu. Darna Coíushová, která v životě nepozřela ani kapku, byla zcela zjevně namol! Jedder to sice nechápal, a přece si oddechl. Byl dočasně hájený.

„Co je?" zeptal se ustaraně jako správný manžel. „Tobě není dobře? Byla jsi až doteď u Betty? Vy jste pily?"

„Osla... oslavovaly jsme," zajíkla se Darna. „Oslavo... váli jsme žalo... žení našeho spolku. Sdruškyt!... sdružení pro kultur... ní výměnu mezi... Ala... šanany a Thorii... Thorri..."

„Thorrimany," doplnil ji Jedder.

„Přesně tak, malej," řekla a uchichtla se. „Budeme... budeme pořadat... hudeb... ní večery a... škyt!... zvat na ně... Thorri... Thorrimany. Není to skvě... lý nápad?"

„Vynikající," odpověděl vládní vyslanec. „To by mě nikdy nenapadlo."

„Vidíš? A to mi pořád... vyčítáš, že ne... nedělám nic pro dobré... sou... sedské vztahy. Teď jdu ale do... hajan. Zavolej... zavolej Betty a vy... řid' jí, že jsem dora... žila v po... řádku domů. K mé... milé... rodince..."

„Jistěže zavolám," slíbil Jedder manželce a odvedl ji po schodech nahoru do ložnice.

Když ji svlékl a uložil do postele, vrátil se dolů do haly a zavolal její přítelkyni, která na tom zjevně nebyla o moc lépe než Darna. Jedder se znechuceně otřásl. Takhle svou ženu ještě nikdy předtím nezažil. Zásadně nepila alkohol a pravděpodobně nic nesnesla.

To byl pokaždé virvál, když on si dal pár panáků vurguzzu! Mělo to ale i své kladné stránky. Dána se ráno probudí s příšernou kocovinou a bude mít obrovské výčitky svědomí. Pak ho napadlo, že by mohl smazat svůj vzkaz v servovi, aby se ho žena zbytečně nevyptávala, kde byl večer s dětmi.

Když s tím byl hotov, šel si také lehnout. Měl za sebou namáhavý den a nazítří si chtěl pohovořit s Thorrimany. Nejlépe udělá, když se obrátí se svým nápadem přímo na Jara Makromeera.

Ležel v posteli vedle chrápající manželky a najednou se přistihl, jak se mu nohy pocukávají v rytmu jedné skladby INTERKOSMA.

4.

20. únor 1290 NGL Činy

Stendal Navajo, Gia de Moleonová a Alaska Saedelaere stáli na čtvercové přistávací ploše

flotily LSP na jihovýchodě Alašanu. Parkovaly zde stále ještě SHUMAN, kulatá kosmická loď o průměru 200 metrů, a o něco větší ALVAREZ, který měl průměr 280 metrů. Bývalá GEJŠ A byla po generální opravě přejmenována na GOOD HOPE I a odstartovala z Thorrimu před deseti dny.

Jak SHUMAN, tak ALVAREZ byly nefunkční vraky. Patřily soukromým obchodním organizacím a byly až na několik málo systémů zcela vybrakované. Znalecká komise Giei de Moleonové přede dvěma dny opět potvrdila, že ani jedna z těchto lodí nebude už nikdy schopna létat. V Alašanu nebylo nic, čím by se daly nahradit chybějící systémy. Na Zemi by to nebyl žádný problém, jenže od té byli vzdáleni miliony světelných let.

Ředitelka SPL a její společníci čekali na novou zprávu komise, která měla posoudit, zda by se ze dvou lodí nedala sestavit jedna. Současně chtěli být u toho, až se začne s hloubením pomocí dezintegračních děl nacházejících se na palubách deseti vesmírných tryskáčů, které měli k dispozici. Cílem Alašanského národa bylo i nadále vybudovat co nejdřív malou vesmírnou flotilu. Protože ale bylo třeba všemi prostředky utajit její existenci, nezbylo než ukrýt budoucí lodě v podzemních hangárech.

K tomuto účelu chtěla Gia de Moleonová vypálit s tichým Navajovým souhlasem do podzemí prozatím čtyři válcové hangáry o průměru tři sta metrů a hloubce čtyři sta metrů, označené jako A, B, C a D.

Ředitelka SPL ustaraně přihlížela, jak Alaska Saedelaere pořád zarytě mlčí. Nijak nekomentoval to, o čem hovořila se starostou. Vypadalo to, jako by byl duchem nepřítomný. Začalo to v okamžiku, kdy odstartovala GOOD HOPE III nebo když zaměřili cizí kosmickou loď? To Gia nevěděla přesně.

Nositel buněčného aktivátoru pro ni byl záhada sama a byla si jistá, že se s ním něco děje. Jak mu ale mohla pomoci, když si nikoho nepustil k tělu?

„Nemůžu tu čekat celou věčnost," prohlásil Stendal Navajo. „Jestli se tu komise neobjeví do deseti minut, letím do Zortengaamu. Král Markée mě očekává ve svém paláci."

„S obvyklou vegetariánskou hostinou?" popíchla ho ředitelka SPL.

„Asi tě to udiví, ale něj ak mi u Thorrimanů zachutnalo. Zjistil jsem, že maso k životu nepotřebuji. O to ale právě dneska jde. Nemůžeme přirozeně po Thorrimanech chtít, aby pro nás vybíjeli stáda mausterů. Tahle zvířata podobná antilopám jim dodávají jakýsi medový výtažek, který mají moc rádi. Nicméně na severu jsou jich obrovská stáda. Král Markée je ochoten povolit nám odlovení určitého počtu kusů. Když se dohodneme, bude smlouva podepsána prvního března. I když je to pořád o měsíc později, než byl původní termín, aspoň bude mít dohoda hlavu a patu. Měli bychom oznámit už teď, že se chystáme zásobovat obyvatelstvo dostatečně čerstvým masem, neboť se množí hlášení, že někteří našinci na Thorrimu pytláci."

„Také jsem se to dozvěděla od svých agentů," přiznala Gia.

Navajo zachmuřeně přikývl a dodal: „Chci pytlákům překazit jejich kšefty. Kvůli snadnému, rychlému zisku ohrožují uzavření smlouvy. Obrátím se na obyvatelstvo s patřičným projevem."

„Podezřívám pár lidí. Jsou pod dohledem mých agentů. A jak je to s měnami? Je pravda, že se už přepočítávají?"

„Ano, v poměru dvě ku jedné," přisvědčil starosta. „Je to zatím neoficiální kurz, ale zdá se, že galax a miro jsou podle něj konvertibilní. Tím jsme se zbavili dalšího problému. Jak jsem už řekl, smlouvaje zralá na podpis."

„To mě těší," řekla Gia de Moleonová. Obrátila se na bývalého nositele masky a zeptala se ho: „Tebe taky, Alasko?"

„Ano," odpověděl bezbarvě.

Byl duchem opravdu někde jinde. Vzdálený celá světelná léta. Ale kde? Ředitelka SPL by byla dala kdovíco za to, kdyby mu mohla číst myšlenky.

Konečně se dostavili Členové technické komise. Jejich mluvčí Mort Johanssen přešel rovnou k věci.

„Jsme toho názoru, že ALVAREZ by mohl být schopen jakž takž letu, kdyby se do něj zabudovala ve velkém měřítku zařízení ze SHUMANA. Přinejmenším je třeba vyměnit kompletní metagrav a gravitrafovou paměť. Kromě toho budeme muset použít hodně dílů ze zásob ve věži.“

Podal Gie tlustou slohu s daty a výkresy a dva nosiče dat.

Ředitelka SPL přikývla a poděkovala mu. „Zřejmě nemáme na vybranou, že?“ zeptala se ho.

„Jak dlouho potrvá, než bude ALVAREZ zase schopen létat?“

„Tak dva měsíce,“ odpověděl Johanssen.

„To je dlouhá doba,“ protáhla zklamaně Gia. „Ale dobrá, spolehnu se na váš posudek.“

Upřímně řečeno Čekala, že oprava potrvá déle. Několik minut si povídala s techniky a pak je propustila. Stendal Navajo, který si beztak nepotrpěl na dlouhé řeči, je poslouchal stejně zamlkle jako Saedelaere.

„Souhlasíš se mnou, Stendale?“ zeptala se ředitelka SPL muže s cylindrem,

„Naprosto. Víím určitě, že ALVAREZ vzletí za dva měsíce.“

„Co si můžeme ještě víc přát? No není to dobrá zpráva?“

„Jen se uklidni. Nezapomeň, že se tu mohou docela náhodně objevit Džerrové nebo jiné národy z téhle galaxie.“

„Rozhodli jsme, že na Thorrimu mohou přistát jen domorodě a terranské lodě,“ připomněla starostovi ředitelka SPL. „Všechny ostatní se budou odklánět na vedlejší planetu. Vííc nemůžeme momentálně dělat.“

Jonah Ellys byl velitelem vesmírného tryskového letounu AL40 a momentálně to byl také jediný velitel, který se nacházel i s posádkou na palubě svého stroje, když se ozvala Gia de Moleonová.

„Jde do tuhého, Jonahu,“ řekla mu nadřícená a velitel ihned věděl, co tím myslí. „Alašan opustily dva nákladní kluzáky a zamířily na sever. Jeden z nich patří jedné z podezřelých osob. Neprodleně vzleťněte a pronásledujte je! Jakmile se něčeho dopustí, paralyzujte je a dopravte je ke mně!“

„Rozkaz, velitelko,“ řekl Ellys a dal znamení pilotovi.

Ani ne o minutu později byl tryskáč ve vzduchu a mířil v malé letové výšce na sever. Ellys zanedlouho zachytil oba kluzáky na monitorech lokátorů, držel se od nich ale dost daleko, aby ho nezaměřily.

Stroje letěly těsně při sobě. Pod nimi se táhl povrch planety. Bylo vidět několik velkých moří. Netrvalo to ani patnáct minut, než se pod

kluzáky objevilo první stádo zvířat velkých jako antilopy. Když do něj vyšlehly první energetické paprsky z letounů a padly první kusy, vydal Ellys rozkaz k paralyzačnímu ostřelování. Pytláci neměli nejmenší šanci. Ohromeni se zhroutili na ovládací panely. Okamžitě se zapnuli autopiloti a zabránili zřícení strojů.

„Převzmeme šíje a přistaneme,“ přikázal Ellys. „Naložte všechna usmrčená zvířata a pak si dojdeme pro pytláky.“

Syntron tryskového letounu převzal řízení kluzáků a bezpečně s nimi přistál asi v padesátikilometrové vzdálenosti od Zortengaamu. Tryskáč dosedl přesně mezi ně. Ostatní kusy z velkého stáda utekly na východ a tam se zastavily. Některé se dokonce pomalu, opatrně vrátily o kousek zpátky. Ještě nikdy je nikdo neloví, tedy kromě pytláků. Ale ani to nepřimělo maustery k větší plachosti.

Jonah Ellys se spustil dolů antigravitační šachtou a vylezl z tryskového letounu jako první. Za ním vystoupili na povrch Torsten Klein, Ole Steer a Value Dorningová. Na palubě zůstal jen pilot.

„Postarejte se o zvířata a já si vezmu na paškál kluzáky a jejich posádky. Nejdřív ten vpravo,“

řekl velitel.

Jeho podřízení zamířili s antigravitační plošinou k první mršini, aby ji naložili a vyzvedli na palubu. Ellys přešel ke kluzáku, otevřel pilotní kabinu a před ovládacím panelem objevil dvě osoby. Vytáhl je postupně z kokpitu a uložil je na otevřenou korbu. Pro jistotu jim dal ještě jednu dávku z paralyzátoru. Až se po několika hodinách probudí, budou už ve vazební cele ve věži SPL.

Naprogramoval autopilota kluzáku tak, aby se vrátil zpátky a přistál u věže. Povel ke startu měla vydat syntronika vesmírného tryskáče.

Když Jonah Ellys sestoupil z kluzáku, spatřil Ertrusana. Tak ho to šokovalo, že mu selhal hlas. Vzápětí varoval své lidi, ale pro

jednoho z nich už bylo pozdě. Obr z druhého kluzáku, kterého páraly zační dávka zjevně nestačila ochromit, se vrhl na Oleho Steera a udeřil ho mocně do hlavy. Ellys měl dojem, že slyšel, jak praskla lebeční kost. Jeho podřízený se zhroutil k zemi a z hlavy mu crčela krev. Vtom uviděl, jak se Ertrusan řítí na Value Dorningovou, a reflexivně zaklekl, sevřel zbraň v obou rukách, přepnul levým palcem na silnější dávku, zamířil a vypálil.

Zasažený obr zařval. K žene mu zbývalo ještě pět metrů. Ellys nesundal prst ze spouště paralyzátoru, dokud útočník neklesl na kolena a vzápětí nezůstal ležet nehybně na zemi.

Rychle vyskočil a rozběhl se k zraněnému Steerovi. Byl v bezvědomí a z rány se mu řinula krev. Velitel mu nahmatal pulz a náramkovým minikomem se spojil s pilotem. Přikázal mu, aby mu donesl medikufřík. Doufal jen, že není příliš pozdě.

„Nikdo nemohl tušit, že na palubě je Ertrusan," řekl otřeseně Kleinovi a Domingové.

„Nevěděl jsem ani, že v Alašanu byli nějakí Ertrusané v době, kdy byl přemístěn sem na Thorrim."

„Byla to příšerná rána," komentoval to Klein. „Kdyby se Olemu nepodařilo trochu uhnout, byl by mu rozdrtil hlavu."

„Naložíme Ertrusana na korbu," prohlásil Ellys. „Pojďte mi pomoci."

Spojenými silami dovedli obra na jednu z antigravitačních plošin. Nevešel se na ni a nohy a paže mu visely bezvládně dolů. Dalo jim obrovskou práci ho posléze přeložit na korbu kluzáku. Velitel zpod něj vysunul plošinu a spustil ji na travnatou savanu. Teprve v té chvíli si uvědomil, že by v pilotní kabině kluzáku mohl být ještě jeden Ertrusan. Opatrně se k ní přiblížil, svíraje paprskomet křečovitě v ruce.

Vydechl si až ve chvíli, kdy uviděl uvnitř poměrně hubeného Terrance zhrouceného v pilotním křesle. Přesto pro jistotu uštědřil pytlákovi ještě jednu dávku.

„Nevím, jestli byli jenom čtyři," řekl

svým druhům. „Doufám, že prozradí další kumpány, až si je vezmou do prádla naši specialisti."

„Nepřestoupili žádný zákon," namítla Value. „Žádný zákon jim nezakazuje tady lovit. Pochybují, že na ně něco máme."

„Ale za vraždu je trest smrti!" vykřikl pilot. „A Ole Steer to má za sebou. Nemohl jsem ho zachránit. Nedokázal by to ani medirobot. Rána mu rozmačkala mozek na kaši."

„Svatá Mléčná dráho!" zašeptala Value. „To je první vražda v Alašanu." w Klein mlčel a Ellys měl co dělat, aby se oviádl. Měl sto chutí vyskočit na korbu a zastřelit Ertrusana.

„Naložíme zbývající zdechlá zvířata," přikázal po chvíli mdle, „a vrátíme se do Alašanu, k věži."

Mlčky se pustili do práce. Jonah Ellys myslel po celou dobu na jediné: Lidstvu netrvalo v novém ráji tak dlouho jako ve starém, než došlo k první vraždě. Když byli hotovi, měli v nákladním prostoru letounu uloženo třináct usmrcených íhorrimských antilop. Jonah Ellys se rozhodl, že se vrátí do Alašanu na korbě druhého kluzáku, aby mohl dohlédnout na Ertrusana. Klein, Dorningová a pilot nasedli do vesmírného tryskáče. Nebožtíka vzali pochopitelně s sebou.

Čtyři velké kotle byly vypáleny do přistávací plochy a nyní bylo třeba zpevnit stěny a zastřešit je. Gia de Moleonová sledovala postup prací ze své kanceláře. SHUMAN měl být umístěn v hangáru C, ALVAREZ v hangáru D a hangár A byl připraven pro GOOD HOPE ni, až se vrátí.

Bylo pozdě odpoledne, když ředitelka SPL obdržela zprávu od Jonaha Ellyse, že se vrací s pytláky a jejich stroji do Alašanu. Přikázala mu, aby dopravil paralyzované zločince na osmé poschodí věže a zavezl vesmírný tryskáč do jeho hangáru ve třináctém patře. Posádka měla počkat u zajatců a on sám se měl dostavit k ní, aby jí podrobně vyličil, co se stalo.

Gia se domnívala, že podle toho, co se od Ellyse dozví, se může případně spojit radiem se Stendalem Navajou, který se momentálně nacházel u krále Markéeho. Nechtěla dělat z celé záležitosti zbytečný rozruch, uvědomovala si ale, že Navajo na to má jiný názor a je posedlý myšlenkou chovat se k Thorrimanům od počátku upřímně. Kdyby nebylo jednoho mrtvého, možná by starosta akci zcela schválil, protože jen posilovala důvěru domorodců vůči jejich novým sousedům.

Ředitelka rozhodně ne vždy souhlasila se starostou, nicméně se uvolila, že zůstane v úřadě a stejně jako vyžadovala loajalitu vůči své osobě, tak také si přirozeně vážila zvoleného zástupce alasanského národa. Chápala se jako zaměstnankyně demokraticky zvolené vlády. Neznamenal to ovšem, že nebude při příštích volbách hlasovat proti Navajovi.

O půl hodiny později před ní stál Jonah Ellys a podával jí zprávu. Nepřerušovala ho, a když skončil, bez komentáře ho propustila.

Sedla si za masivní pracovní stůl a absolvovala několik rozhovorů. Potom se postarala, aby se Ertrusan a jeho tři komplicové ocitli v zajišťovací vazbě. Pytláci měli být vyslýcháni po jednom, aby se vyjasnilo, zda jednali na vlastní pěst nebo z pověření šéfa početnější bandy. Kde vlastně vězel Alaska Saedelaere?

Když odcházeli z přistávací plochy, řekla mu, že ho očekává ve své kanceláři. Od té doby uplynuly čtyři hodiny a nositel kůže nikde. Opakovaně ho nechala vyvolávat po celé věži SPL.

Spojila se s Navajem a oznámila mu, co se stalo v savaně. Starosta jí úsečně poděkoval a zrušil spojení.

„Stala se ze mě jeho pomocnice," řekla

si rozmrzele, když se opřela pohodlně v křesle a položila si nohy na stůl. „Jeho loutka..."

Nejhorší bylo, že mezitím začal imponovat svým věcným, rozhodným chováním. Ještě před třemi týdny by to považovala za nemožné, v té době ho měla jen za podivína, za zvláštního pavouka.

Nyní si uvědomovala, že hesla Clodie Zuintové byla falešná. Nechala se jimi oslepit. Byla však natolik silná, že si to dokázala přiznat.

„Alasko," zavrčela si tiše pro sebe. „To tě nikdo za tvůj zatraceně dlouhý život nenaučil, že dáma se nenechává čekat?"

Nositel buněčného aktivátoru ale nepřicházel. Jako kdyby se po něm slehla zem. Že by byl v Zortengaamu společně s starostou? Gia málem podlehla pokušení znovu zavolat Navajovi, ale pak si to rozmyslela. Saedelaere se přece nemohl rozplynout ve vzduchu. Určitě se objeví. Stendal Navajo jedl společně s thorrimským panovníkem a členy jeho velké rodiny. Všichni Thorrimané žili v příbuzenských společenstvích Čítajících až padesát členů. Sál se linul nasládlý pach účastníků hostiny a přerážel vůni skvěle připravených vegetariánských chodů. Thorrimané se nemyli zrovna často a považovali svůj tělesný zápach za známku osobitosti. Hostina se zrovna chýlila ke konci, když se Navajovi ohlásila Gia de Moleonová. Vyslechl její zprávu, potvrdil příjem a vypnul náramkový minikom. Vedle sedící král Markée se na něj zvědavě podíval.

Zvědavě, ale také trochu podezřívavě, pomyslel si Alašanský starosta. Thorrimané se v podstatě vůbec nezměnili. Jen nám o trochu víc důvěřují, to je všechno. Ale i tato pracně

vybudovaná důvěra se může zhroutit jako domeček z karet.

„Mám špatné zprávy, příteli," řekl Stendal Navajo. Byl přesvědčený, že pouze upřímnost může natrvalo odstranit nedůvěru. „Zatkli jsme několik mužů, kteří pytláčili v savanách na severu. Jsou ve vazbě a uděláme všechno pro to, abychom znemožnili další přehmaty."

„Stáda jsou volně k dispozici," prohlásil král. „Patří vám, kteří jste odkázáni na maso, stejně jako nám."

Navajo zavrtěl prudce hlavou a namítl zachmuřeně: „Tak to bude, až zakotvíme ve smlouvě nějakou kvótu. Nepřišli jsme jsem, abychom vás vyjídali. Chceme-li spolu žít jako bratři, musí jeden vědět, co dělá druhý a také mu to musí dovolit. Než tedy stanovíme ve smlouvě povolený odstřel určitého počtu kusů, nepřichází zabíjení zvířat v úvahu."

Corn Markée chvíli mlčel, a pak pokývl hlavou a řekl: „Děkuji ti za tvou starostlivost, příteli. Tvá slova nám dokazují, že jsi opravdový přítel. Možná víc než přítel jsi jako bratr.

Netrestejte ale pytláky! Za několik dní podepíšeme smlouvu a budete mít k dispozici tolik zvířat, kolik potřebujete." Král se usmál a dodal: „Přirozeně by bylo lépe, kdybyste se pokusili obejít bez masa a jíst jen rostlinnou stravu. S každým kouskem masa totiž ujídáte kus duše naší planety."

Navajo už z různých poznámek panovníka a ostatních vyrozuměl, že Thorrimané nahlízejí na svůj svět jako na jeden velký celek, v němž se všechno rodí ze všeho.

„Bohužel mí bratři a mé sestry vyrostli v jiných podmínkách než vy," vysvětlil králi. „My lidé jsme se vyvinuli z masožravých předků a většina z nás si nedokáže odepřít živočišnou stravu."

„My vás za to neodsuzujeme," ujistil ho Corn Markée.

„A my jsme vám za to také vděční, příteli."

Oba zástupci svých národů vstali a odebrali se do jedné z vládcových komnat. Přisedl si k nim Jar Makromeer a v příznivém

okamžiku stočil řeč na téma, jež ho tížilo na duši celý den.

„Jde o našeho přítele, který si říká Jedder Colusha," spustil. „Před třemi dny za mnou přišel se zvláštním návrhem. Možná bys mi pomohl rozhodnout o jeho prosbě, Stendale Navajo."

„O co se jedná?" zeptal se starosta místodržícího.

Makromeer se suše a i trochu bezradně pousmál a řekl: „Jedder Colusha se mě zeptal, zda by mohl tady v Zortengaamu vystoupit zpívající orchestr. Velmi horoval pro tento projekt a vyzvídal, zda my Thorrimané víme, co je hudba a jaké jsou její podoby/

„A?" chtěl vědět Stendal Navajo. „Víte, co je hudba?"

„Známe zpěv," odpověděl král. „Jsou to sbory doprovázené různými nástroji. Pochybuji však, že jde o hudbu ve vašem slova smyslu. Jaré?"

Místodržící pochopil okamžitě nevyřčenou prosbu, vstal a založil do přehrávacího zařízení zvukový nosič. Hned nato Stendal Navajo uslyšel hudbu v thorrimském pojetí. Připadala mu jako nekonečný příliv a odliv tónů připomínajících bučení pozemských krav. Potom spustil orchestr a znělo to jako vytí kruhových a řetězových pil sdružené s jekotem sirén sanitek.

Skladbám se nedal upřít jistý rytmus a ani sbory hlasů nezněly zrovna špatně. Domorodci bezpochyby věděli, co je hudba, třebaže se jejich představy notně lišily od pojetí Pozemšťanů.

„Ano, tohle je hudba," přisvědčil Alašanský starosta. „A Jedder Colusha vám nabízí vystoupení orchestru z Alašanu. Trochu mě udivuje, že to se mnou nejdřív neprojednal. Když ale o to tak stojí proč bychom to nezkusili? Mně se ten nápad líbí. A na oplátku může váš orchestr zahrát u nás."

„V tom případě souhlasím i já," poznamenal panovník. „Jaré, pověz Jedderu Colushovi, že u nás smí vystoupit jeho zpívající orchestr. Dej mu k dispozici náš velký amfiteátr a oznam to ostatním. Já sám se představení zúčastním a poslechnu si, jakou hudbu mají rádi naši sousedé."

Stendala Navaja projekt nadchl. Přestože si Jeddera nesmírně vážil, uvědomil si, že dodnes nic neslyšel o Alašanském zpívajícím orchestru.

5.

22.27. únor 1290 NGL

Koncert

Gia de Moleonová byla znepokojená. Alaska Saedelaere se neobjevil už dva dny, přestože ho opakovaně sháněla. Bylo vyloučené, aby neslyšel výzvy. Ledaže by nebyl ve věži SPL. Kde ale tedy byl?

Vyslala do Alašanu sto agentů, aby se po něm poohlédli. V Zortengaamu zatím nedala pátrat, ale určitě by se dřív nebo později dozvěděla, kdyby ho tam někdo zahlédl.

Informovala o zmizení Nesmrtelného také starostu. Přestože se tvářil nevzrušeně, uvnitř ho to rozčílilo. Koneckonců Alaska Saedelaere nebyl jen tak někdo. Byl jediný nositel buněčného aktivátoru, který pobýval v Alašanu ve chvíli, kdy byl přemístěn na Thorrim.

Ráno vyslala Gia de Moleonová tisíc bojových robotů TARAVUH, které měla k dispozici, aby skryti v deflekčorových polích pátrali po Camelot'anovi v Alašanu, Zortengaamu a okolí. Zatím od nich nedostala žádné pozitivní hlášení. Bylo jí hrozně.

„Určitě se objeví," prohlásil Navajo. „Třeba si potřebuje jen pár dní odpočinout, aby se vzpamatoval. Možná mu chybí jeho nesmrtelní přátelé. Vráti se, to vím bezpečně, Gio. Jak pokračují práce na přistávací ploše?"

Ředitelka SPL mu sdělila, že termická

izolace stěn je dokončená a nyní jde o to uložit SHUMAN a ALVAREZ do šachet. K tomu bylo zapotřebí dopravit do lodí mnoho antigravitačních projektorů.

Starosta přikývl a vstal. Založil si ruce za zády a začal přecházet sem tam po kanceláři. Náhle se zastavil před pracovním stolem a pohlédl na Giu.

„Co ta pytlácká banda? Vypověděli zatčení něco?" zeptal se jí.

„Zatím ne. Tvrdí, že jednali na vlastní pěst."

„Možná je to pravda. Každopádně musejí mít nějaké odběratele, kteří v tom jedou s nimi. Abychom je mohli všechny odsoudit, potřebujeme příslušné zákony. Dodám předlohy, než bude uzavřena smlouva. Pytláky ovšem musíme do té doby pustit na svobodu až na toho Ertrusana."

„Víš, co jsi, Stendale?" neudržela se ředitelka SPL. „Zatracený, beznadějný idealista!"

„Říká se, že idealisté už dávno vymřeli," namítl starosta Alašanu s úsměvem. „Nicméně já se cítím být živý až dost. Co jste udělali s těmi třinácti zabitými kusy?"

„Maso jsme zmrazili. Ani gram se nedostal na volný trh, máš-li na mysli tohle."

„Pak je to v pořádku. Thorrimané si na ně nečiní žádný nárok. Jakmile s nimi uzavřeme smlouvu, budou mít občané možnost zakoupit si čerstvé maso nebo je vyhrát v tombole. Výtěžek půjde na zřízení našeho kulturního úřadu."

Gia de Moleonová nevěřícně pohlédla na Stendala Navaju a opakovala po něm: „Kulturního úřadu? Proč jsem o něčem takovém zatím neslyšela?"

„Protože mě to právě napadlo."

Když se Jedder Colusha vrátil ten den domů, čekala ho na současné poměry opulentní večeře. Dáma nejenže připravila pomocí různých druhů koření koncentrátovou

stravu lak, že byla požitelná, nýbrž ji ještě zpestřila přílohou z čerstvé zeleniny a salátu.

Nevěděl, co si má o tom myslet. Tušila snad, že se vrací domů s dobrou zprávou? Nebo on zapomněl na něčí narozeniny nebo na výročí svatby? Byl si jistý, že nezapomněl.

Darna si broukala v kuchyni starou známou melodii nějakou plophoskou lidovou písničku, měl dojem, že tak z raného třetího tisíciletí když prostírala stůl. Přivítala ho polibkem. I to v něm vyvolalo podezření. Už dlouho u ní nezažil, aby byla v tak dobrém rozmaru.

„Jsem hotová," zašveholila. „Zavoláš děti, malej? Nebo pro ně radši dojdi, ano? Určitě by tě

neslyšely, když si pouští ten hrozný randál, kterému říkají hudba. Jenom se ptám, jak to můžou vydržet."

Hrozný randál!

Myslela tím skladby INTERKOSMA. A on jí chtěl právě navrhnout, aby s ním šla večer do Kosmos Klubu. Nevydržela by tam ani minutu. On tam ale musel, nesl muzikantům radostnou zvěst. Doufal, že manželce nezkazí náladu, až se jí svěří s tím, co zorganizoval.

Vyšel po schodech do patra a vstoupil do dětského pokoje. Zavřel za sebou dveře a ze všeho nejdřív vypnul přehrávací zařízení. Cukající obraz zpěvačky INTERKOSMA na dvojrozměrné obrazovce pohasl. China a Earth rozhořčeně zaprotestovali. Chessy štěkala a škemrala o pohlazení.

„Pojďte, děcka!" řekl. „Večeře je na stole. Mamka si dala dneska obzvlášť záležet. Moment ještě! Mám pro vás milé překvapení, ale nejdřív mi musíte něco slíbit!"

„Jaké překvapení?" vyhrkl Earth. „A co ti musíme slíbit?"

„Ze nepovíte mamince nic o naší návštěvě Kosmos Klubu. A že nebudete vyvádět, když tam dneska půjdu sám."

„Ty nás nevezmeš s sebou?" zakňourala China. „To není fér..."

„Pst!" okřikl dcerku Jedder. „Vezmu vás s sebou, ale později. A rovnou na pět dní.

INTERKOSMO bude mít velký koncert v Zortengaamu. Postarám se, abyste si s nimi mohli zase promluvit ale jenom v případě, že budete teď hodné. Slibujete mi to?"

„To je vydírání!" zavrčel Earth. „Dobře, podrobujeme se hrubému nátlaku." .

„Fantazie! Já věděl, zeje na vás spolehnutí. Tak pojďte!"

Společně sešli dolů do jídelny. Dáma mezitím připravila jídlo na stůl. Děti kulily oči a pořád si přidávaly. Také Jedderovi večeře chutnala. Měl dokonce dojem, že poznává některé druhy zeleniny.

Když se na to Darny zeptal, odpověděla: „My ze Sdružení pro kulturní výměnu jsme navázali kontakt s Thorrimany a zřídili jsme společně s nimi na hranici tržiště. Tam měníme užitečné věci z Alašanu za čerstvou zeleninu a další poklady Zortengaamu. Jak vidíš, nejde jen o kulturní styky."

Jedder Colusha uznale pokýval hlavou a upřímně manželku pochválil.

Po večeři se šel podívat na zprávy. Kuchyňský servo sklídl ze stolu a umýval nádobí. Darna se posadila k němu a začala si znovu pozpěvovat. Zřejmě to byly písničky, které chtěly s přítelkyněmi ze spolku přednést Thorrimanům.

Jeho žena trpěla dva dny příšernou kocovinou, ale nyní byla celá rozkvetlá, jako kdyby ji někdo pokropil živou vodou. Jedder se rozhodl, že se uchýlí k milosrdné lži a neřekne nic o Kosmos Klubu.

„Darno, zlato," spustil. „Mrzí mě to, ale mám dnes večer ještě schůzku se Stendalem Navajem. Jde o nějaké kulturní záležitosti. Až za týden podepíšeme smlouvu s Thorrimany, budu mít na tebe víc času."

„To je škoda," povzdechla si. „Když ale musíš, tak musíš. Pořád lepší, když půjdeš ke starostovi, než kdybys zase ubíjel čas v té své hospodě. Pozdravuj ho ode mě. Určitě se u něj zdržíš, co?"

„Bohužel. Nemusíš na mě čekat." Jedder měl zase jednou výčitky svědomí, když vycházel z bungalovu. Darna na něj byla tak hodná, a on. . . ji podvedl ! Jenže by ho nepochopila, kdyby jí řekl pravdu. Na stanici tunelové dráhy se opět setkal s mladou fanynkou kapely INTERKOSMO. Když se s ní posléze pustil do učené debaty o magickém a naprosto kosmickém sound'u kapely, na manželku dočista zapomněl.

„Ne, díky, dneska žádný vurguzz," řekl Jedder Colusha. „Dám si alfa centauri."

„No ne, brácho?" podivil se Flory McMarzy, když se vzdálil obslužný robot. „Ty ses dal přes noc na abstinenci? Nebo jsi učinil slib čistoty?"

„Něco v tom smyslu. Předsevzal jsem si, že začnu zase pít alkohol až ve chvíli, kdy bude mít

váš koncert úspěch. Jo, a tím se dostáváme k věci. Držte se, lidičky. . . Máte povolení vystupovat v Zortengaamu, pět dní v největším amfiteátru ve městě. Vejde se tam klidně dvě stě tisíc domorodců. Vurguzz poteče proudem a nebude ani nouze o thorrimské pochoutky. Záleží jenom na vás!"

„Člověče, to je galaktický!" zajásal Charlie Whatt.

„A co gáže?" zeptala se Jeddera Grace Silková

„Není pevně stanovená. Po koncertě váni Thorrimané dají, kolik budou považovat za přiměřené. Ostatně přijde i jejich král..."

„Neodváděj řeč, starouši!" zaječela zpěvačka. „Takže se může docela klidně stát, že dostanem prdlajz, co?"

Jedder se kroutil. Proč ho zase polilo takové horko? Šílel, když se díval na Grace a snažil se proniknout skrz McMarzyho Černé brýle...

„Teoreticky by se to přirozeně mohlo stát," připustil neochotně. „Slyšel jsem ale, že Thorrimané dovedou být velmi štedří.

Když se jim bude líbit vaše muzika, tak vám dají tvrdé míry..."

„A co když se jim nebude líbit? Pak budem hrát dvě hodiny zadara, co?" povzdechl si Johnny Laino. „Ach jo, život nemá páru, když nemáš škváru."

„To je nějaký váš nový text?" vyzvídal Jedder Colusha.

„Ne, životní moudrost, brácho. My jsme na volný noze, nikdo z nás neví, jestli ještě zejtra budem ve flóru. A ty za náma přijdeš s nabídkou bez pevně zaručeného honoráře!"

Vyslanec si otřel pot z čela a namítl: „Podívejte se na to z jiné stránky. Byli byste šťastní, kdybyste žili jako hnusné spořádaní občánkové? Vybrali jste si tenhle džob dobrovolně a tisíce lidí vám závidí. Když vystoupíte v Zortengaamu, budete zakrátko známí po celém Thorrimu a nabídky na koncerty se jen pohrnou. To je pro vás nová výzva, lidičky. Být vámi, neváhal bych ani minutu!"

V krku měl vyprahlo. Hrnátl automaticky po sklenici, a teprve když ucítil známé pálení v krku, uvědomil si, že se napil vurguzzu. Vynadal si za svou neopatrnost. Jestli to z něj ucítí Dáma!

„Tak co vy na to? Dobrák Jeddíček se o vás stará až dojemně. Přece byste ho nezklamali, ne?"

„A má dvě tak roztomilé dětičky," prohlásil McMarzy kousavě. .

„No, já bych to vzal," řekl jim svůj názor Charlie Whatt. „Prostě to risknem."

„Johnny?" vykřikl Jedder.

Laino pokrčil rameny a odpověděl: „Musel bych se mrknout do diáře, myslím ale, že sedmadvacátýho tam ještě nic nemám."

„Takže platí," vydechl Jedder a zašklebil se. „Nebudete litovat, to vám zaručuji. Naučte se pár frází v glauštině, abyste udělali na Thorrimany dojem. Ale co vám to povídám, vždyť jste profíci. A co takhle nějaký nový song v jejich jazyce?"

„Hele, brzdi," zavrčel Flory. „Až budem potřebovat manažera, řekneme ti."

„Takže jsme v zásadě domluvený," prohlásila Grace. „Potřebujeme někoho, kdo nám ukáže amfiteátr a řekne nám, kde si máme rozestavit aparaturu. Potřebujeme kluzák, abychom ji tam dopravili. A budem potřebovat ještě spoustu dalších věcí, Jeddíčku. Někdo by nám měl bejt k ruce, co říkáš?"

„No, zeptám se šéfa, Stendaia Navaja, jestli bych nemohl na pár dní.

Johnny Laino vstal, poklepal Jeddera po rameni a vykřikl: „Tak fajn, brácho. Všechno to zorganizuj. Poletíš s náma do Zortengaamu, nejlíp hned zejtra. Necháme to na tobě. Tady máš adresu, na který nás zastihneš ale nejdřív tak odpoledne."

„Dě... děkuju," zajíkl se Jedder a strčil si do kapsy navštívenku. Grace si vzala jeho obličej do dlaní, sklonila se k němu a políbila ho na čelo. „Ty to zvládneš, kárno. A teď jdi pěkně za maminou, abys byl zejřafit."

Když kapela odešla, zůstal ještě minutu sedět a zíral do prázdna. Dopil sklenku alfa centauri a

vstal. Když procházel kolem nálevního pultu, mávl na Laru a zamířil k ní.

„To je na účet podniku," řekla, když mu přisunula sklenku vurguzzu.

Zavrtěl hlavou, barmanka ale trvala na tom, aby ji vypil. Potom mu ze spreje stříkla něco do úst a řekla: „To přerazí jakýkoli pach, Jede. Takže jsi je angažoval?"

„Jo," odpověděl. „Jsou to docela tvrdasové, když jde o prachy."

„Fakt?" zeptala se ho a rozesmála se. „Jede, tady hrajou za pár supů, víc jim dát nemůžu.

Jestli je něco bere, tak určitě ne peníze. Když je špatnej den, klidně se vzdají i honoráře."

Jedder Colusha zbrunátněl. To nevěděl. Letmo pohlédl k antigravitačnímu pódiu, kde band právě dával k lepšímu svůj hit Sunrise. Pak se rychle rozloučil s Larou a opustil klub.

Zhluboka se nadechl, když

se očití venku. Napadlo ho, že by mohl ještě zapadnout k Alovi. V bistru byla tma a to v něm vzbudilo zvědavost. Přešel ulici a na zamčených dveřích objevil cedulku s nápisem: Kvůli náhlému onemocnění přechodně zavřeno.

Pokrčil rameny a zamířil ke stanici tunelové dráhy. Skoro ho zklamalo, že se nepotkal s dívkou, díky níž to všechno začalo.

Darna byla ještě vzhůru. Sledovala v trivideu starý film s Henrym Galaxisem, Loretou Sólovou a Queenie Overdrivovou, když zaslechla, jak její muž vchází do dveří. Vstala a objala ho na uvítanou. Jedder cítil, jak mírně větří, ale zdálo se, že dechový deodorant udělal své, jak slibovala Lara.

„Jak dopadla schůzka, malej?" zeptala se manžela, když si znovu sedla.

Jedder se svezl do křesla a zasténal, jako kdyby za sebou měl vyjednávači maratón. „Docela dobře," zachrčel unaveně. „Už jsem zažil horší. Až bude podepsaná ta smlouva, budu mít fakt víc času na tebe i na děti. Už spí?"

„Přirozeně. Copak nevíš, kolik je hodin? Ostatně, mám tě pozdravovat,"

„Od koho? Od Betty? Nebo od nějaké jiné tvé kamarádky?"

„Od Stendala Navaja," řekla Dáma významně. „Vlastně chtěl mluvit s tebou. Pak si ale dlouho povídal se mnou."

Jedder polkl nasucho. „A?" zachrčel. „Co jsi mu řekla?"

„Ze by tě nejspíš našel v Kosmos Klubu, přirozeně," odpověděla lhostejně. „Tam přece chodíš, ne? Promiň, Jede. Víím, že to se mnou nebylo v poslední době k vydržení. Ale od té doby, co jsem členkou sdružení, začal pro mě nový život. Mám odpovědnost, jsem šťastná a vyrovnaná. Jsem dokonce ochotná ti odpustit."

„Ochotná?" vyhrkl nedůvěřivě. „Za jakých podmínek?"

Darna přešla k Jedderovi, sedla si mu plnou vahou na klín a zašeptala: „Pojď se mnou do postele, malej. Tam ti to vysvětlím..."

Druhý den se Jedder Colusha ohlásil u starosty. Potvrdil mu, že sehnal skupinu pro chystaný koncert v Zortengaamu a že hudebníci souhlasí s navrhovanými podmínkami.

„Zpívající orchestr," řekl Navajo. „Nemáš u sebe náhodou jejich kompakt?"

Jedder s tím přirozeně počítal. Založil zvukový nosič do přehrávacího zařízení a zmáčkl tlačítko „start".

Stendal Navajo tři minuty statečně poslouchal kakofonické skřeky a vřesky, a pak vstal a vypnul přehrávač. „Myslel jsem si, že nám jde o porozumění mezi národy," řekl Colushovi.

„Tahle kočičina ale vybudí Thorrimany tak, že nám vyhlásí válku."

„Promiň," ospravedlnil se vyslanec. „Nesmíš se ale řídit vlastním vkusem. Všichni mladí Alašanané zbožňují písničky LINTERKOSMA a šílí po nich. A riskujeme vůbec něco? Když se jim bude Thorrimanům tahle muzika líbit, nemusejí za ni nic platit."

Starosta se na něj dlouze zahleděl a pak se ho zeptal: „Opravdu se domníváš, že tohle bude mít úspěch?"

„Jasně že jo! Znáím Thorrimany. Jsou trpěliví, a kdo poslouchá tuhle kapelu deset minut, toho prostě chytne. Já jsem na tom byl taky tak a měl jsem stejné předsudky jako ty. Můžu ti

přehrát jeden tichý kousek?"

„Ty myslíš od zpívajícího orchestru?"

„Tak tak," Jedder si odkašlal. „Dávej pozor, prosím. Teď přijde Aurora Dawning a potom Earth Mother."

Navajo nic nenamítal. Obě skladby patřily k tomu nejjemnějšímu, co mohlo INTERKOSMO nabídnout. Sférické zvuky uváděly posluchače do nových světů a dávaly jim „pociťovat dech vesmíru".

„Je to dobré," poznamenal Navajo poté,

co skončila skladba a než stačil Jedder přehrát Ares Rising. „Jsem pro, aby uspořádali koncert. Už v minulosti jsi dokázal, že máš pro Thorrimany jakýsi sedmý smysl. Proto ti i teď budu důvěřovat. Uvolňuji tě z úřadu, abys mohl připravit vystoupení."

„Díky moc, Stendale!" řekl Colusha lilevně. „Poprosím Jara Makromeera, aby mi pomohl s organizací a postaral se o thorrimské speciality, které jsem kapele... echm, orchestru slíbil. Mohl bys laskavě obstarat vurguzz, který jsem jim taky slíbil?"

„To zelené alkoholické svinstvo?" ucedil starosta ne právě nadšeně. Nakonec však souhlasil i s koalkou.

„Koncert bude mít obrovský úspěch," ujistil ho Jedder Colusha. „O tom se snad přesvědčíš osobně, ne? Nebudeš, doufám, chybět, když se dostaví i thorrimský vládce?"

„Nějak si to zařídím. A ještě něco, Jeddere... Doneslo se mi, že tvoje žena chystá se Sdružením pro kulturní výměnu mezi Alašanany a Thorrimany také koncerty. A navíc spolek otevřel na hranici tržiště. Vyříd' jí za to mé díky, včera jsem na to zapomněl, když jsem s ní hovořil. Dělá stejně skvělou práci jako její manžel."

„Díky moc, vyřídím jí to," slíbil bývalý programátor SPL a rozloučil se.

Byl přechodně uvolněn z úřadu. Měl tedy spoustu času. Vydá se do Zortengaamu, spojí se s Jarem Makromeerem a zorganizuje koncert. Nejdřív ale zamířil dornů, aby oznámil Darně dobré zprávy. Možná ji vezme s sebou k Thorrimanům.

Ve skvělé náladě vešel do bungalovu a čekal, že jeho žena bude stejně dobře naložená.

Tentokrát ale bylo všechno jako zastará. Jezevčice neštěkala ani děti nepřiběhly shora, aby ho přivítaly. Vzápětí vyšla z kuchyně Darna. Tvářila se jako bohyně pomsty.

„China se prořekla, kde jste spolu byli před třemi dny večer," spustila ruce založené výhruzně vbok. „Vím všechno. Jeddere,

čekala jsem od tebe ledacos, ale tohle ne! Tahat naše děti mezi opilce! Můžeš mi říct, co tě to napadlo? Ne, radši neříkej nic! Nechci slyšet, jak se trapně vymlouváš."

„Darno, já...,“ vyhrkl Jedder7 ale nenacházel slov.

„Já se obětuju pro rodinu," zaječela Darna a vzápětí se rozvzlykaia, „a co z toho mám? Nejenže mě podvádí muž, ale i děti! A Chessy jakbysmet!"

„Chessy? Co je s ní?" zeptal se manželky v neblahé předtuše.

„Už zase utekla. Musíš se po ní podívat!"

Fenka byia citlivý bod a Jedder vycítil, že je vhodný okamžik se k Darně opět přiblížit.

Přisedl si k ní na pohovku, přitáhl ji k sobě a začal ji jemně hladit po vlasech. „Miláčku, já vím, že nebylo správné, když jsem ti lhal. Bylo to ale všechno naprosto nevinné. Nechtěli jsme jen, aby ses zbytečně rozčilila."

„Tomu ty říkáš nevinné? Děti, . . !"

„Chtěly jen vidět svou oblíbenou kapelu, nic víc. A pily výhradně kolu a Gucky speciál, přísahám."

Otočila k němu hlavu, pohlédla mu do očí a konečně se nechala obejmout.

„Promiň, jestli jsem ti křivdila. Ale jsem taky máma, která chce, aby..."

„Jsi ta nejlepší máma na světě," ujistil ji. Vyvinul se z jejího křečovitého objetí a řekl: „Hned jsem zpátky. Poohlédnu se po Chessy..."

Jedder si přivolal minikomem nájemní kluzák a vyšel před dům. Když před ním stroj zastavil,

nasedl, zadal palubnímu počítači kurz a zanedlouho přistál na malém prostranství, kde se už tolikrát setkal s Thorrimany.

I teď vylézali ze svých skrýší. Jako vždycky byl mezi nimi Karn Gemjod, jeho nejstarší známý z druhé strany hranice.

„Co tě k nám přivádí, příteli?“ zeptal se ho Thorriman. „Chyběl jsi nám.“

„Jistě,“ odpověděl vyslanec. „Zase se budeme vídat častěji, až bude podepsána smlouva mezi vašim a mým národem. Teď ale hledám svou fenku. Znovu utekla. Neviděli jste ji někde?“

„Ne,“ řekl Karn Gemjod a rozhlédl se po ostatních. „Nebo snad ano?“

Všichni Thorrimané zavrtěli hlavami.

Jedder Colusha nevěděl, co si počít. Zortengaam byl příliš rozlehlý a nebylo prakticky možné najít Chessy v klikatých uličkách.

„Půjdem s tebou,“ nabídl se Karn Gemjod. „Víc očí víc vidí.“

Jedder přikývl a vyrazil. Znal tuhle Část města, přestože tu byl pokaždé v noci. Volal jezevčici jménem a pískal, ale nikde se nevynořila. A co když se potuluje někde po Alašanu? To zatím nikdy neudělala. Vždycky se zaběhla v Zortengaamu jako by ji sem cosi přitahovalo.

Došli k místu, kde si často hrály jeho děti. Ani jejich thorrimští kamarádi ale neviděli fenku nikde pobíhat.

Jedder znovu horečně uvažoval. Má se vrátit a doufat, že Chessy mezitím doběhla zpátky domů? To nebylo pravděpodobné, protože její výlety trvaly pokaždé delší dobu. Co udělá Thorriman, když fenku náhodou najde? Bude vědět, že přichází od nových sousedů, že jejím domovem není Zortengaam. Co tedy udělá?

Pokud bude mít Colusha štěstí, bude nálezce natolik ochotný, že popadne psici a odnese ji na Alašanské vyslanectví. Jedderovi podřízení vědí, že má malou jezevčici. Ujmou se jí a patřičně odmění statečného Thorrimana.

Ano, tak nějak by to mohlo být, pomyslel si. Nebylo to sice příliš pravděpodobné, ale za pokus to stálo. Vrátil se s přáteli ke kluzáku, rozloučil se s nimi a zamířil ke své zortengaamské úřadovně nedaleko ústředního paláce.

A stal se zázrak alespoň zčásti! „Ano,“ prohlásila Jedderova spolupracovnice Micko Tanaa, ani ne čtyřicetiletá žena s havraními vlasy svázanými vzadu do ohonu. Pracovala pro něj jako písarka a rozmazlovala ho terranskými sladkostmi a nápoji stejně jako Thorrimany, kteří se odvážili přijít na vyslanectví. „Objeví se tři domorodci s psem. Hned jsem věděla, že patří tobě.“

„A kde je?“ vyhrkl Jedder, kterému se zjevně ulevilo.

„No, víš... v dobrých rukou! Byl to zrovna Jar Makromeer a projevil obrovský zájem o... Jakže se jmenuje?“

„Chessy,“ řekl bývalý programátor SPL nebezpečně tiše.

„Jar Makromeer si Chessy prostě... půjčil. Chtěl ji jen ukázat králi slíbil, že ji pak ihned vrátí, čestné slovo! Neubližuj mi, Jeddere, zapřísahám tě!“

„Nikdy jsem nic neudělal žádné ženě, ani vlastní ne!“ zavrčel Colusha.

Micko odběhla do vedlejší místnosti a zakrátko se vrátila s šálkem horké instantní kávy.

„Promiň,“ řekl Jedder, který si mezitím sedl. „Nechtěl jsem tě vystrašit. Co ale chce dělat král Markée s mou jezevčicí, kruci? Vždyť ji zná. Koneckonců byla s námi, když jsem přespál s dětmi u něj v paláci, a...“

Odmlčel se. Teprve nyní si vzpomněl, jaký nesmírný zájem jevil thorrimský panovník o jejich domácího mazlíčka. Dokonce si vzal Chessy na klín a povídal si s ní. Prohlížel šiji jako zboží, které má v úmyslu si koupit...

„Kdy řekl Makromeer, že se vrátí s fenkou?“ zeptal se písarky.

„Nic neříkal, předpokládám ale že ještě dnes.“

Jedder přemýšlel. Neměl z toho dobrý pocit. Nepřicházelo v úvahu, že by přenechal Chessy

Markéemu, i kdyby byl pánem celého univerza. Musel ji dostat zpátky, za každou cenu. Jenže tu byla ta věc s INTERKOSMEM. Byl se členy kapely domluven, že se s nimi sejde, aby s nimi probral podrobnosti koncertu.

„To nevádí," řekl nakonec. „Nic se nestane, když si odskočím do paláce."

Vyšel z domu a nastoupil znovu do kluzáku. Za pět minut přistál na rozlehlém vnitřním nádvoří ústředního paláce a za dalších pět minut už stál před králem a jeho místodržícím.

Chessy seskočila z vládcova klína, seběhla po schůdkách vedoucích k trůnu a začala radostně skákat na přichozího. Jedder ji zvedl ze země a láskyplně ji k sobě přitiskl.

Vtom ho polilo horko, když si uvědomil, že co nevidět vyvolá diplomatický konflikt! „Já... ech... děkuji moc za to, že jste mi pohlídali pejska," pokusil se vyvléknout hlavu ze smyčky.

„Ani nevíte, jak hrozně jsem ho postrádal... a co teprve moje rodina!" Pomalu ustupoval ke dveřím trůnního sálu. Kdyby se o tomhle dozvěděl Stendal Navajo... a co teprve Gia de Moleonová! „Nikdy vám to nezapomenu, já..."

„Jeddere Colusho!" vykřikl thorrimský panovník. „Počkej, vrať se!"

Alašanský vyslanec se potil. Bylo po všem! Už dovyslancoval. Může zase začít jako programátor u SPL pokud ho Gia ještě vůbec vezme.

Poslechl krále, ale tiskl si Chessy pevně k hrudí.

„Je to tvá fenka, nikdo ti ji nechce brát. Nicméně bych by i ochoten ti za ni učinit určitou nabídku velkorysou nabídku."

„Odpusť, králi, ale Chessy není na prodej. Kdybys sám choval nějaká zvířata, pochopil bys mě."

Corn Markée na Jeddera vážně pohlédl. Zato Jar Makromeer se culil. Náhle se král také pobaveně zasmál a řekl: „Dobrá, Jaré, pusť je dovnitř."

Místodržící přešel kjedněm dveřím a otevřel je. Do sálu vběhl snad půltucet dlouhosrstých tvorů velikosti jezevčíka. S radostným štěkotem se hrnuli k vládci, aby ho pozdravili.

„Ted' už chápeš, proč mě tolik zaujala tvá Chessy, Jeddere Colusho?" zeptal se vyslance Corn Markée, zatímco hladil své chlupaté miláčky. „Chov těchto zvířat, kterým říkáme hurkové, je mým velkým koníčkem. Kdysi byli chováni jen tady v zortengaamském paláci, jinde žili ve volné přírodě. Tahle zvláštní rasa vznikla křížením a pářením s hůrky žijícími divoce v určitých oblastech Thorrimu. Bohužel mi před lety několik exemplářů uteklo. Ted' se potulují zdivočelí po městě. Ještě jsi žádného z nich nepotkal?"

„Ne, králi," vydechl užasle Jedder, už mu ale začalo svítat.

Corn Markée pokýval hlavou a řekl: „Vidíš, že už tušíš, jak se věci mají. Nejspíš víš, proč vám Chessy tak často utíkala do Zortengaamu. Našla si tu lásku. Ted' snad také pochopíš, proč mám takový obrovský zájem o tvou fenku. Klidně šiji ale vezmi zpátky a nech ji v Alašanu příležitostně vyšetřit zvěrolékařem. Rozhodně jí to neuškodí."

„Ty myslíš...?"

Panovník se usmál a přikývl. „Copak ti nebylo nápadné, že Chessy v poslední době trochu přibrala?" zeptal se Jeddera, předklonil se a tišeji dodal: „Možná spolu přece jen uděláme obchod. Vzpomeň si na mě, až přijde její radostná hodinka..."

Jedder Colusha odlétal ze Zortengaamu jako v transu. Předtím si zachoval ještě zbytek duchapřítomnosti a stačil se Jara Makromeera zeptat, zda by se s ním později nevydal na prohlídku amfiteátru. Zamířil k domovu. Donesl Chessy do bungalovu a uložil dětem, aby na ni dávaly obzvlášť dobrý pozor. Darna byla zase na schůzce u „tety Betty".

Byl ještě příliš rozrušený, než aby hned letěl za kapelou. Přistál v parku a půl hodiny se procházel na břehu umělého jezírka,

aby si pročistil mysl. Byly teprve tři hodiny odpoledne. Pomalu se vzpamatoval. Překonal už první šok. Hned po návratu nechal Chessy vyšetřit. Král Markée měl pravdu. Byla březí. Spustila se s nějakým thorrimským podvratáčkem!

Vlastně to ani nebylo možné. Genetický kód pozemského jezevčíka přece nemůže jít

dohromady s geny jeho thorrimské obdoby. Žádní potomci nebudou. Nebo přece jen ano? Jedder cítil, jak mu znovu vyrazil pot po těle. Jestli to je pravda, bude muset dát jezevčici k dispozici královskému dvoru jako chovnou fenu. A to nechtěl. Podle jeho informací byla Chessy jediná jezevčice v celém Alašanu. Zbývala jediná naděje. Možná Chessy zabřežla ještě předtím, než byl Alašan přemístěn na Thorrim...

Ale ne, to je už příliš fantastická konstrukce.

Začal vidět celou záležitost v lepším světle. Co mu také zbývalo jiného, než se smířit se skutečností? Když to tak přesně uvážil, bude moci dát chovem posedlému thorrimskému vládci něco, co nemůže nikdo v Alašanu. Když dopřeje Chessy mateřské Štěstí, poté co se spustila s nějakým místním voříškem, a daruje panovníkovi štěňata, navěky si ho zaváže a přispěje velkým dílem k dorozumění mezi národy a k srůstání dvou světů.

V mnohem lepší náladě nasedl Jedder Colusha do nájemního kluzáku a zamířil na adresu uvedenou na navštívence, kterou dostal od Johnnyho Laino. Přistál na ploché střeše domu v Octaviánu a sjel antigravitačním výtahem k bytu na sedmáctém poschodí.

Musel několikrát zmáčknout bzučák u dveří, než mu Johnny Laino otevřel. Zavedl hosta do velké místnosti, původně zřejmě obývacího pokoje, nyní plného klávesových nástrojů, mixážních pultů a reproduktorů. Flory McMarzy a Grace Silková seděli v koutě na podlaze mezi hromadou zvukových nosičů. Na hlavách měli sluchátka a zpívali na mikrofon.

„Promiň nám ten bordel, Jede," řekl Johnny. „Zrovna ale zkoušíme novej flák, kterej jsme složili extra pro Thorrimany. Uveleb se někde, kde je místo. Za čtvrt hodiny budeme hotoví." Laino přešel k obrovskému syntezátoru a posadil se za něj. Ještě jednou se zakřenil, nasadil si sluchátka a začal bušit do klávesnice. Po dvaceti minutách vypnul nástroj a všichni si sundali sluchátka. Grace přešla k Jedderovi a uvítala ho lehkým popleskáním po tváři. McMarzy mu potřásl rukou. Whatt nikde nebyl, zřejmě ho nebylo při natáčení zapotřebí.

„Přišel jsi v pravou chvíli, Jeddíčku," řekla zpěvačka. „Hymnu pro Thorrimany máme skoro v kabeli. Text jsme schopni zpívat jak v interkosmu, tak v glauštině. To zíráš, co?"

„To fakt zírám," přiznal se Jedder. „Můžu si poslechnout ukázkou?"

„Radši ne, ještě to musíme vypilovat," řekl Johnny. „Kvůli tomu jsi sern ale asi nepřišel, co?"

„Jasně že ne. Chci vás vzít na obhlídku zortengaamského amfiteátru. Kromě toho se můžete seznámit s Jarem Makromeerem, to je druhá nejdůležitější osoba na Thorrimu. Jestli chcete, můžeme letět hned." "

„Jdeme na to, nemám pravdu, kluci?" vykřikla Grace.

„Když to musí bejt," řekl zdráhavě McMarzy.

Johnny Laino se uchechtl a řekl Jedderovi: „Neber ho vážně. Tak na co čekáme? Já jsem už fakt šíleně napnutej!"

„Na místo, kde nás nejspíš bez milosti vypíská dvě stě tisíc domorodců?" ozval se otráveně McMarzy.

„Co je s Charliem?" zeptal se Jedder Johnnyho. „On s námi nepoletí?"

„Má... má rande, víš," vysvětlovala Grace Silková.

Jedder pokrčil rameny a výše! z bytu jako první. Vyjeli nahoru na střechu, nastoupili do kluzáku a zamířili na východ. Hudebníci byli neobvykle zamlklí. Alašanský vyslanec se v duchu ptal, jestli nakonec nemají trému.

Přeletěli hranici. Amfiteátr se nacházel na jihu thorrimské metropole. Podle užaslých výkřiků těch tří Jedder poznal, že doposud neměli tušení, jak je Zortengaam s hypermoderním centrem rozlehlý.

„To je fakt kosmický!" vykřikl Johnny Laino. „A já vždycky myslel, že máme co dělat s primi ti varna." "

„Nepodceňujte Thorrimany!" varoval Jedder členy kapely s úsměvem.

Podíval se na hodinky a zjistil, že jim zbývá ještě půlhodina do smluvené schůzky s Jarem

Makromeerem. Zaletěl tedy o kousek dál na jih, aby svým novým přátelům ukázal Zortomm, největší kosmický přístav na Thorrimu. Na rozsáhlých přistávacích plochách stály tucty domorodých lodí, jejichž základní těleso mělo tvar čočky o délce asi sto padesát, šířce osmdesát a výšce pětadesát metrů.

„Lineární pohon, nedají se srovnávat s terranskými plavidly," prohlásil Alašanský vyslanec. „Pořád je to ale víc, než máme momentálně k dispozici my tedy až na GOOD HOPE ITL" „/To je síla, Člověče!" vyhrkl McMarzy.

Jedder se zasmál, obrátil stroj a zamířil zpátky. Tentokrát naletěl přímo na amfiteátr a přistál uprostřed impozantního prostranství. Vystoupili a nejprve se kochali pohledem.

„Víš, Jeddíčku," špitla Grace a vzala vyslance za ruku. „Zezáčátku jsme si mysleli, že jenom tak kecáš a děláš ze sebe důležitáka. Ale tohle je opravdu suprový. Když si představím, že všechny ty řady budou plný Thorrimanů, klepou se mi kolena trémou už teď."

Přehnaně se otrásla a rozchechtala se na celé kolo.

„Tamhle přilétá Jar Makromeer," řekl Jedder a ukázal na klesající kluzák.

Stroj dosedl na povrch těsně vedle taxíku a vystoupili z něj míslodržící a tři Thorrimané.

Jedder Makromeerovi představil členy bandu a ty vzápětí vyzval: „Tak do toho ! Zeptejte se ho na všechno, co potřebujete vědět a o čem já nemám ponětí na elektrické přípojky pro nástroje a zesilovače, na ozvučení, občerstvení a co já vím ještě."

Se zájmem potom poslouchal, jak míslodržící a ti tři probírají detailně jeden bod za druhým. Den zjevně končil mnohem lépe, než začal. Nakonec se vyjasnily prakticky všechny problémy. Nicméně Jar Makromeer neuspěl, když požádal, jestli by si nemohl poslechnout nějakou nahrávku skupiny. Jedder mu slíbil, že mu na druhý den přiveze do kanceláře kompakt, aby si ho mohl poslechnout v klidu.

Potom se vrátil s Grace, Florym a Johnnym zpátky do Alašanu.

Když nadešel velký den, vstal Jedder Colusha velmi brzy. Beztak skoro půl noci nespál. Když seděl u snídaně, sešla do ní Darna. Vypadala také dost zdrchaně.

„A ty mě vezmeš opravdu s sebou?" zeptala se ho, potlačujíc zívání, když si namáčela kousek křupavého chleba do kakaa. „I mé kamarádky?"

„Slib je slib," odpověděl. „A děti budou smět na jeviště. Ale Chessy zůstane doma. Jinak tam budou thorrimský král, Stendal Navajo a já. Ještě nějaké dotazy?"

„Bože rnůj , malej ! Jak můžeš být tak nervózní hned po ránu?"

V té chvíli seběhli dolů China a Earth. Odmítli snídat a zdálo se, že jsou ještě rozčilenější než jejich rodiče. Ustavičně dotírali na Dámu, kdy už konečně vyrazí.

„Koncert začíná až v osm večer," řekl Jedder. „Do té doby to musíte vydržet." Já koneckonců taky, pomyslel si.

Ten den už nemusel nic dělat, všechno bylo zařízené. 'Kapela rozestavila pomocí robotů svoje aparatury a určitě už zkoušela, aby upravila sound. Podmínky v amfiteátru se rozhodně lišily od prostředí malého klubu.

Neměl co projednávat už ani s Jarem Makromeerem. Procházel se tedy na zahradě nebo v bungalovu a hrál si s nastávající psí maminkou. Když bylo konečně pozdní odpoledne, zaparkoval před domem objednaný velký nájemní kluzák.

Jedder do něj nasedl i s rodinou a postupně vyzvedli Darniny přítelkyně. Potom konečně nabrali kurz na Zortengaam. Přistáli na jednom z mála volných míst za amfiteátre.

„Kam se našinec koukne, všude samí domorodci," komentoval užasle Jedder. „Zdá se, že Jar Makromeer opravdu odvedl kus poctivé práce, když rozhlásil v thorrimských médiích, že se bude konat koncert,"

„Doufám, že dostaneme dobrá místa," řekla Darna.

„To se nemusíš bát!" odpověděl jí manžel a mávl ledabyle rukou. „Máme přirozeně rezervovaná sedadla poblíž královské lóže."

„Poblíž královské lóže? Proč jsi mi to neřekl rovnou?"

„Protože stačí, když má trému jen jeden z rodiny.“

Prošli kolem pokladních budek a vyslanec zavedl manželku a její přítelkyně na místa, jež mu den předtím ukázal místodržící. Měli co dělat, aby se prodrali už skoro plně obsazenými řadami.

„Já teď půjdu s dětmi k jevišti,“ řekl Jedder, když se Darna a její přítelkyně usadily. „Po koncertě se sejdem u kluzáku.“

„To doufám,“ vyprskla Darna. „Moc se mi nelíbí, že jdete tam dolů. Dávej dobrý pozor na ty dva, Jeddere!“

„Samozřejmě,“ slíbil bývalý programátor SPL manželce.

Probojovali se až ke čtvercovému pódiu, které bylo vybudováno v posledních třech dnech na oválném prostranství uprostřed řad. Vedle něj byly rozestaveny obrovské reproduktory a všude po zemi se povalovaly kabely.

Hudebníci už stáli na scéně. Grace mávla na Jeddera a naznačila mu, aby šel nahoru i s Chinou a Earthern. Charlie si rovnal početnou baterii bicích, Johnny zkoušel syntezátory a Flory Mcmarzy ladil kytaru.

„Nenapadlo by mě, že jich přijde tolik,“ prohlásila zpěvačka.

„Vsadím se, že nás vypískaj,“ sýčkoval McMarzy.

„Nech toho, ty pesimisto z povolání,“ vyjela Grace na kytaristu. Pohladila děti rozmarně po vlasech a až hystericky se řehnula. Nejspíš se tímhle způsobem vypořádávala s trémou.

„Máme ještě půl hodiny. Uděláte lip, když pak půjdete k našim pomocníkům, JeddíČku. Sice nás uvidíte zezadu...“

„... .zato vás netrefí žádný rajče,“ doplnil ji McMarzy.

Grace si významně zatřukala na čelo. Alašanský vyslanec a jeho dva potomci přešli dozadu a čekali.

Bylo krátce po osmé hodině, když najednou v amfiteátru nastalo napjaté ticho. Hudebníci se chopili nástrojů a Grace držela v ruce mikrofon. Vlastně ani nemusela, nicméně to vypadalo efektně a patřilo to k show.

„Mužem,“ řekla zpěvačka po chvilce tiše svým kolegům a pak nahlas do mikrofonu vykřikla: „Občané Zortengaamu! Je nám ctí, že vám dnes můžeme zahrát! Těšíme se, že s vámi prožijeme dvě hodiny příjemné zábavy. Tohle je první velký koncert svého druhu a já doufám, že ne poslední. Začneme skladbou, kterou jsme složili speciálně pro vás. Jmenuje se Our World!“

Náš svěř, pomyslel si Jedder, když Johnny zahrál úvodní fanfáry, do nichž se mísila rytmická zvonkohra. Jak předtím oznámila Grace, písnička měla zaznít nejdřív v glauštině a pak v interkosmu. Byla spíš tichá a skoro vůbec se v ní ne

ozývaly bicí. Grace zpívala klidně a vznešeně, téměř něžně o tom, jak spolu žijí harmonicky dva národy a vzájemně se posilují. Byl to oslavný hymnus na Thorrimany a současně prosba, aby měli trpělivost s novými sousedy a snažili se s nimi mentálně splynout.

Když píseň skončila, nikdo netleskal. Domorodci seděli jako přikovaní a nedělali vůbec nic. Bylo to ještě horší, než kdyby třeba bučeli.

„Možná to má pro ně málo Šťávy,“ řekla zpěvačka tiše ostatním. „Tak to rozjedení. Nejdřív dáme Ares Rising a pak Sunrise. Jste ready?“

Členové kapely přikývli a pak to vypuklo. Pod Jedderovým nohama se zachvěla podlaha, kterou rozvibrovaly dunivé basy. Earth zaječel nadšením. K silícímu a zrychlujícímu se drnčení basů se přidaly bicí a vzápětí do toho vpadl Gracin explozivní ječák provázený zvukovou orgií Johnnyho syntezátoru. Jedder si blahopřál k tomu, že stál za reproduktory. Když skončila Ares Rising, opět se nepohnul ani jeden Thorriman. Grace se v jedné chvíli otočila a Jedder uviděl v jejím obličeji první známku vzdoru. Kapela vzápětí spustila své osvědčené hity Sunrise a SpaceJet Blues... A znovu by bylo slyšet spadnout špendlík, když

přestala hrát.

„Tak fajn," řekla zpěvačka ostatním. „Sjedeme zbytek programu a pak se budem koukat dostat zpátky do Alašanu, dřív než vstane nějaký uchyl a bude po nás chtít přídavek." Hudebníci byli rozhořčení a Jedder je zcela chápal. Ani on se necítil zrovna ve své kůži. Všechno to byla jeho vina. Koncert byl jeho výmysl. Jak ale mohl předvídat, že Thorrimané zareagují takhle že vlastně nezareagují vůbec? Kdyby alespoň vypěnili ! INTERKOSMO zatím hrálo jednu skladbu za druhou. Gracin hlas byl Čím dál jedovatější a hrozilo nebezpečí, že Charlie rozmlátí svoje bicí na kousíčky. Mezitím se setmělo a rafinované osvětlení dodávalo amfiteátru skoro tajemné kouzlo.

A Thorrimané seděli dál na svých místech jako voskové figuríny. Jedder by se byl ze všeho nejraději zavrtal hodně hluboko do země nebo alespoň zalezl pod pódium. Musel však zůstat u svých dětí, na nichž bylo také jasně vidět, že nechápou, co se to s Thommany děje. Když kapela dohrála poslední skladbu, Grace poděkovala jízlivě divákům za jejich nadšené ohlasy.

„Do hajzlu!" vykřikla zpěvačka. „Byli bysme na tom líp, kdybysme hráli před stádem slepých a hluchých ovcí!" Otočila se na Jeddera a zaječela: „A co ten slíbený vurguzz, Jede? Potřebujeme zoufale panáka, než se odsud zdejchnem!"

„Postarám se o něj," slíbil jí bývalý programátor SPL. „Dohlídli byste zatím na Eartha a Chinu?"

„U nás budou v nejlepší rukou, co říkáte, děcka?" uchechtl se Johnny.

„Oujeah!" zavnskl chlapec a odvedl svou sestru k hudebníkům. Charlie na něj mávl a dovolil mu, aby se posadil za bubny.

Jedder zatím pátral po vurguzzu. Vtom se před ním jakoby odnikud zjevil Jar Makromeer. Zasmál se, když mu vyslanec řekl, co hledá, a zavedl ho k přihrádce pod pódium, kde byly schovány sklenky a několik láhví vurguzzu.

„Ostatně," prohlásil místodržící, „král projevil přání osobně pozdravit hudebníky. Nejspíš je už na cestě sem."

„Král... chce..." Jedder nebyl schopen slova. „Ale proč? Vždyť se jejich skladby zjevně nelíbily nikomu z vás. Nebo snad někdo tleskal a křičel a my jsme to neslyšeli? Nikdo ani nepovstál."

Makromeer pohlédl zmateně na Alašanského vyslance a pak se rozchechtal. „Ach tak, v tom to je? A hudebníci si myslí, že..." Místodržící položil Jedderovi ruku na rameno a dodal:

„Tak pojd', hned to ne dorozumění vysvětlíme. Nenecháme je připravit o odměnu za jejich námahu. A nezapomeň vzít ten váš vurguzz!"

Makromeer šel první. Když dorazil na jeviště, každému členovi kapely osobně nalil sklenku vurguzzu, sobě také, a pak všem připil téměř jako rodilý Terranec.

„Nesmíte si v žádném případě myslet, že se nám nelíbila vaše hudba," prohlásil. „Právě naopak. Skutečnost, že obecenstvo sedělo dvě hodiny jako přibité, jen dokazuje jejich zájem a úctu k účinkujícím. Thorrimští muzikanti hrají často několik dní v kuse a posluchači přicházejí a odcházejí, kdy se jim zachce. Proto svědčí o vašem úspěchu, který jsme v Zortengaamu ještě nikdy předtím nezažili, když jste dokázali Thorrimany doslova připoutat k sedadlům na celé dvě hodiny."

„Tak moment!" vykřikl McMarzy. „Má to snad znamenat, že se naše vystoupení... líbilo?"

„Nadmíru," poznamenal Jar Makromeer. „Věřím, že o gáži se nemusíte bát. Poskytnete Jedderovi Colushovi zvukové nosiče se svými dosavadními mistrovskými díly, aby je mohl překopírovat na thorrimský záznamový systém. Poptávka po nich bude určitě obrovská."

„Tomu... tomu prostě nevěřím!" vyjekl Charlie. „Lidi, dobyli jsme Zortengaam a ani o tom pořádně nevíme!"

Jedder Colusha si slyšitelně vydechl úlevou. Zdálo se, že se narodil na šťastné hvězdě, protože už dvakrát ho příznivý osud ušetřil zdánlivě nezvratné pohromy. Přihrnula se k němu Grace a bouřlivě ho objala. Johnny mu potřásl rukou a McMarzy ho bouchl bujaře pěstí do paže.

„Promiňte, přátelé," řekl vyslanec, „ale, musím zpátky k manželce. V příštích dnech, se určitě uvidíme."

„Budeš vždycky vítán," ujistila ho Grace. „Ať žije Thorhm! Ať žije Alašan! Ať žije thorrimskoAlašanské přátelství!"

.Opakovala vlastně refrén písně, kterou

složili speciálně pro tento večer. Jedder byl na vrcholu blaha. Popadl Chinu a Eartha a zamířil s nimi ke kluzáku, kde už na ně Čekala Darna s přítelkyněmi ze sdružení. Na krále nemohl počkat.

„Já věděla, že to bude propadák," uvítala ho Darna se zadostiučiněním, když dorazil s dětmi ke kluzáku.

Vůbec mu to ale nezkazilo náladu. Celý rozzářený a blažený letěl domů.

6.

28. únor 1290 NGL Lod'

Smlouva mezi Thorrimany a AiaŠanany ležela připravená k podpisu u Stendala Navaja a Coma Markéeho. K jejímu slavnostnímu podpisu mělo dojít následující den. Obě strany ji měly podepsat současně jako symbolické gesto u příležitosti propojení systémů řízení dopravy obou měst a jejich sloučení v DSAZ, Dopravní systém AlašanZortengaam. Díky tomuto integrovanému systému mělo být možné dostat se bezproblémově kamkoli v Alašanu a Zortengaamu.

Stendal Navajo seděl naproti Gie de Moleonové v její kanceláři a probíral s ní poslední otevřené otázky. Mimo jiné s ní diskutoval o tom, jak se naloží s pytláky a ertruským vrahem.

„Zakotvili jsme do smlouvy zákony, jež nám dovolují pro příště potrestat všechny, kteří se dopustí pychu," prohlásil starosta. „Pro ty, které jsme přistihli při činu před nedávným, to přirozeně ještě neplatí. Tito ničemové byli propuštěni i se svými odběrateli a AI Plound se náhle uzdravil a mohl opět otevřít svoje bistro. Kdo ale v budoucnu zastřelí třeba jediný kus nad povolenou kvótu, bude muset počítat s tvrdým trestem."

„Ertrusan se bude muset zodpovídat před řádným soudem ze vraždu," řekla ředitelka SPL. „A teď přejdeme k jinému tématu. Jak jsem slyšela, by! koncert té hrozné kapely v Zortengaamu úspěšný a prý dostala víc než královskou gáží."

„Byl to opravdu úspěch, především to nesmírně přispělo k porozumění mezi národy," odpověděl starosta. „Škoda že jsi nemohla být u toho."

„Ano, ano, opravdu velká škoda," přisvědčila pokrytecky.

„Zdá se, že jsi duchem někde jinde," prohlásil vzápětí Stendal Navajo. „Pořád myslíš na Alasku Saedelaera, co?"

„A ty se divíš? Už víc než týden jako by se po něm slehla zem. Přestože po něm pátrá, kdo má nohy a ruce, jako by se vypařil."

„Musím se přiznat, že mi jeho zmizení začalo taky dělat starosti. Já..."

Dál se starosta nedostal, neboť na psacím stole zapípal hlásič interkomu, který byl používán jen v naléhavých záležitostech. Ředitelka SPL přijala hovor a vzápětí zbledla. Když potvrdila příjem a zrušila spojení, poplašeně pohlédla Navaja. „Co je?" zeptal se jí. „Spatné zprávy?"

„Máme lokalizaci," vyhrkla. „Válcová loď, kterou jsme považovali za zničenou, se zničehonic vynořila ze slunce z Thorrimeru, Stendale! Vyletěla právě z koróny a nyní míří na Thorrim."

„Jak je daleko?" zeptal se Gii klidně starosta.

„V okamžiku hlášení sto dvacet milionů kilometrů." Ředitelka SPL zmáčkla několik tlačítek na ovládacím panelu a rozsvítily se obrazovky. Na jedné z nich se objevil obličej Jarga

Demussoulose.

„Jak je daleko, Jargu?" zeptala se zaměřovače šéfka,

„Sto milionů kilometrů," odpověděl. „Zanedlouho to bude devadesát. O jejím kurzu není pochyb." „Kdy doletí na Thorrim?" „Při stejné rychlosti a odpovídajícím zpomalení asi za dvacet pět minut," odhadl Demussoulos.

„Musíme jednat bleskurychle."

„Co chceš dělat?" ptal se věčně Stendal Navajo. „Schovat věž do paratronového štítu? To by nejspíš hodně rozčílilo zbývajících dvě stě tisíc nechráněných občanů."

„Ty s těmi svými zásadami," sjela ho Gia de Moleonová. „Dobře, nerada bych zavdávala civilnímu obyvatelstvu záminku k negativním náladám. Ale jak je ochráníme?"

„Zatím není důvod domnívat se, že je třeba je chránit," namítl starosta. „Tahle tajemná loď byla už jednou poblíž Thorrimu a nepodnikla nic ani proti nám, ani proti domorodcům. Proč by se měla teď zachovat jinak?"

Gia se na něj upřeně zahleděla, pak se zoufale zasmála, zakroutila hlavou a řekla: „Jsi opravdu tak naivní, nebo se jenom tak tváříš? Stendale, ať už v lodi letí kdokoli, patrně měl v lokalizačním stínu slunce dost času na to, aby si o nás vytvořil přesný obraz. Teď k nám letí cíleně."

„Zkusme se s nimi ještě jednou radiově spojit," naléhal muž s cylindrem. „Tentokrát přímo, nemaskované. Beztak o nás asi vědí už dost. Vyzvi je, aby se identifikovali! Možná odpovědí!"

Gia de Moleonová ho poslechla. Za několik vteřin vystřelily z věže nadsvětelnou rychlostí radiogramy, ale odpověď nepřicházela. Cizí loď zářila jasně na obrazovkách lokátorů. Blížila se bez jakéhokoli váhání.

„Vyhlásím katastrofický poplach pro • město," řekla Gia de Moleonová. „Obyvatelstvo se musí uchýlit do krytů tak, jak bylo nařízeno pro případ, že se objeví Džerrové. Když se nic nestane, alespoň provedeme potřebné cvičení. Když půjde do tuhého, podaří se nám zachránit maximum lidí."

„Podám zprávu králi Markéemu," řekl Stendal Navajo. „Doufejme, že nedojde k útoku z vesmíru. Neměli bychom se čím bránit a Thorrimané jsou stejně bezmocní jako my."

„Neodpovídají na naše volání, Stendale,"

namítla de Moleonová. „Nic jiného jsem ani neočekávala."

Starosta kamsi zmizel. Ředitelka SPL zůstala v kanceláři. Osamělá žena třímající v ruce mocenské páky doufala v zázrak, neboť stačila jediná soustředěná salva z děl cizí lodi, aby vyhladila veškeré obyvatelstvo Alašanu. Nikdo nemohl vědět, jaké zbraně mají vetřelci k dispozici.

Plynuly minuty a Alašané vytržení poplašným signálem z obvyklého režimu hledali zoufale bunkry. Před jejich vchody se tvořily tlačence. Každý se chtěl dostat do bezpečí jako první. A loď se nezadržitelně blížila.

„Ještě dvacet milionů kilometrů," oznámil Demussoulos. „Nemůže být nejmenších pochyb, jaké má cizí plavidlo úmysly. Nalétá přímo na nás. Už jsme schopni vypočítat, kde přistane, dodržili udaný kurz."

„A kde, Jargu?" zeptala se Gia de Moleonová, i když už to tušila.

„V zóně Alašanu," odpověděl lokalizační specialista.

O deset minut později se loď vnořila do thorrimské atmosféry. Zdálo se, že se potvrzují Demussoulosovy výpočty. Kosmické plavidlo naletělo na sestupnou oběžnou dráhu. Cílem byl zjevně Alašan.

„Zpomaluje," ohlásil zaměřovač ředitelce SPL, „a to prudce. Mohla by se zastavit přesně nad Alašanem už při příštím obletu planety."

„Proč chtějí k nám?" nechápala Gia de Moleonová.

Nikdo jí na to nedokázal odpovědět.

Stalo se to, co Demussoulos předpovídal. Kosmická loď při následujícím obletu dál zpomalovala. Měla tvar válce dlouhého 450' metrů, ale po jejím stříbrném plášti se táhla prapodivná spleť potrubí.

Mířila rovnou na Alašan. Ředitelka SPL' zatajila dech, když uviděla, jak se loď plouha nad Zortengaamem. Přeletěla obytné čtvrti a zakrátko věž SPL. Vzápětí se už vznášela nad parkem na západním okraji Alašanu. Poklesla až na stometrovou hladinu.

Gia de Moleonová jednala rázně. „Uvedu do pohybu veškeré ozbrojené síly a vydám se osobně k parku," řekla Navajovi, který se právě vrátil poté, co si promluvil prostřednictvím telekomu s králem Markéem. „Tisíc robotů patrně proti válci nic nezmůže, víc jich ale nemám. Vesmírné tryskáče si necháme v záloze pro případ, že půjde doopravdy do tuhého i když pochybuji, že by nějak významně lodi ublížily. Kdo se dovedl tak dlouho ukrývat v zóně tak blízké slunci, musí mít k dispozici skvělé prostředky."

„Potom bychom se měli zdržet všeho, co by mohlo být chápáno jako hrozba neměli bychom tedy nasazovat ani roboty," usoudil starosta.

Gia de Moleonová si promnula oči, zhluboka se nadechla a nakonec přikývla. „Máš pravdu," řekla. „Poletím tam sama, pokud loď zůstane dostatečně dlouho ve svém postavení."

„Doprovodím tě, jestli proti tomu nic nemáš," nabídl se Navajo.

O dvě minuty později opustili věž SPL na palubě kluzáku a zamířili k severozápadu. Válec visel ve vzduchu nad Alašanem, němý a hrozivý. Čím blíž k němu Gia de Moleonová a Stendal Navajo přilétali, tím gigantičtější dojem na ně působil. Jasně rozeznávali systém potrubí na stříbrném plášti.

„Proč konečně neodpovíte?" vykřikla zlostně ředitelka SPI směrem k lodi.

Bylo by v této chvíli překvapivé, kdyby vetřelci reagovali na volání Alašanů na všech frekvencích. Měli alespoň podle svého domnění takovou převahu, že nepovažovali za nutné navázat kontakt s těmi dole? Překvapení, byť jiného druhu, se Gia

a Stendal ovšem dočkali, když dorazili do parku a měli obrovitý válec šikmo nad sebou.

Ředitelka SPL jako první spatřila postavu stojící přímo pod plavidlem. V mžiku věděla, kdo to je.

„Ale... vždyť je to Saedelaere!" vyjekla. „Omyl je vyloučen, Stendale. Pod válcem stojí Alaska Saedeiaere považovaný za nezvěstného a vypadá to, že na něco čeká."

Gia přistála s kluzákem asi ve stometrové vzdálenosti od nositele kůže. Nad ním se vznášel cizí kosmický kolos jako umělé nebe. Navajo ji pomalu následoval, když vylezla ven a vydala se k Nesmrtelnému.

„Alasko!" křikla na hubeňoura, který stál jakoby netečně uprostřed rozlehlé travnaté plochy.

„Co to znamená, Alasko? Slyšíš mě? Odpověz!"

Zastavila se pět metrů před ním. Stál tam a jako by byl v transu. Pohled měl upřený před sebe a zdálo se, že skutečně na něco čeká. Vtom pomalu otočil hlavu. Upřel oči na Giu, ale vypadalo to, jako by se spíš díval skrze ni.

„Odpověz mi, Alasko!" zaječela. Měla pocit, že se válec každou chvílí zřítí dolů a rozdrtí je pod sebou. Statečně bojovala s ochromujícím iracionálním strachem. „Kdes byl a proč jsi tady? Co je s tou lodí? Co o ní víš?"

Nositel buněčného aktivátoru se mírně pousmál. Jeho oči se trochu projasnily a jako by se vrátil do skutečnosti, když prohlásil: „Je to virtuální loď, Gio. A přiletěla sem zdaleka proto, aby mě odsud odvezla."

„Odvezla?" ředitelka SPL nechápavě zakroutila hlavou. „Ničemu nerozumím. Co je to virtuální loď? Proč by chtěla odvézt zrovna tebe? Co bys dělal na její palubě?" Jeho druhá odpověď zněla stejně překvapivě jako první: „Mám ji pilotovat."

„To je ale nesmysl! Nebo se s tebou spojil někdo, kdo je na palubě? Jak k tomu došlo, Alasko?"

Nesmrtelný však znovu odvrátil hlavu a už nic neřekl. Tvářil se, jako by Gia de

Moleonová neexistovala. Mezitím k nim došel Stendal Navajo. Ředitelka SPL mu sdělila, co jí řekl Saedelaere.

„Co budeme dělat, Slendale?“ zeptala se starosty. „Není s ním řeč. Jako by se ho cosi zmocnilo.“

„Obávám se, že nemůžeme dělat vůbec nic,“ odpověděl Navajo. „Podívej se sama.“ Ukázal do výšky. Ze spodku lodi se vysunulo něco, co vypadalo jako žihadlo. Pokleslo to, až se hrot ocitl v dvacetimetrové výši. Objevil se v něm otvor, pod nímž se tetelil nazelenalý sloupec vzduchu.

Alaska Saedelaere zamířil přímo k němu.

„Mohla by to být nějaká antigravitační šachta nebo těžný paprsek,“ hádal Navajo. „Zkrátka něco, co dopraví Saedelaera na palubu.“

Bývalý nositel masky se těsně před paprskem ještě jednou zastavil, otočil a zamávat. Opět se usmíval a něco řekl, ale Gia ani Stendal mu nerozuměli. Potom vstoupil do zelenkavého sloupce a pomalu vystoupal vzhůru. Zanedlouho zmizel v žihadlovém výťahu, který se zatahl zpátky do lodi.

„Opustil nás,“ řekl tiše Stendal Navajo.

„Doufám, že ví, co dělá,“ prohlásila Gia de Moleonová. „A ještě víc doufám, že se tam vydal dobrovolně. Možná jsme měli zasáhnout.“

„A jak? Tady se děje něco, co se vymyká našemu vlivu. Co je to virtuální loď? Odkud přiletěla a kam zamíří? Jaké za ní stojí mocnosti? Odpovědi neznáme, Gio. Kdybychom zasáhli, třeba pomocí robotů, možná bychom vyvolali katastrofu.“

Čekali, ale Saedelaere se nevracel. Nikdo z paluby válce se s nimi nespojil. Cizí loď visela ještě několik minut nad Alašanem a pak začala stoupat. Když dosáhla výšky sto kilometrů, zrychlila. Majestátně, dokonale neslyšně se sunula nad parkem k západu, pryč od Gii a Stendaia, až se z ní stal zářivý bod na obloze. Po chvíli zmizel i ten.

„Pojď!“ řekla ředitelka SPL starostovi a zamířila rychlým krokem ke kluzáku. Spojila se s věží SPL a informovala se o dalším letu válcové lodě. Jak se dalo očekávat, mírně zrychlovala a vytrvale stoupala, když opustila atmosféru planety.

Zanedlouho za sebou nechala Thorrim a brzy i soustavu Thorrtimer. Po deseti milionech kilometrů za oběžnou dráhou Thorrimu zmizela z obrazovek lokátorů a tím také ze Čtyřrozměrného časoprostorového kontinua.

„Jestlipak ho ještě někdy uvidíme?“ ptala se stísněně Gia de Moleonová, když se vraceli zpátky k věži SPL. „Tohle rozloučení v sobě mělo něco konečného.“

„Já nevím,“ řekl upřímně Stendal Navajo. „Připadám si jako ve snu. Je mi, jako by na nás Alaska Saedelaere čekal ve věži, aby nám řekl, že se to ve skutečnosti nestalo.“

Poplach byl zrušen. Muži, ženy a děti se vraceli z bunkrů na povrch a mířili domů nebo do práce. Pro ně to byla jen drobná epizoda. Pro několik málo jiných ne.

Epilog

L březen 1290 NGL

Jedder Colusha se vrátil z práce domů, aby mohl sledovat spolu s rodinou slavnostní podpis smlouvy v trivideu. Významný akt se konal v ústředním paláci v Zortengaamu. Do velkého okamžiku zbývalo asi deset minut. Na obrazovce byla zatím vidět panoramata Alašanu a Zortengaamu. Záběry komentovali nepříliš známý terranský moderátor a jeho thorrimský kolega.

Rovněž se vysílaly krátké rozhovory s králem Markéern a Stendalem Navajem. Starosta měl přirozeně svůj cylindr, frak a plátěné kalhoty. Pod frak si ale dnes oblékl modrý pulovr s nápisem TERRA 'STÁT ALAŠAN, který byl v posledních týdnech velmi oblíbený.

„Taky si ho pořídím,“ řekla Darna, která seděla na pohovce vedle Jeddera a pojídala křupky.

„A dětem ho koupím taky. Konec

konců musíme dát najevo, že jsme svobodní občané Alašanu. Co je s tebou, malej?“

„Nemám rád uniformy. Kromě toho každý Thorriman na mně na první pohled pozná, odkud jsem. Nemusím to rozhlašovat do světa nápisem na pulovru.“

„Zase jednou jsi nepochopil, o co jde,“ namítla Darna. „Je to gesto, jakési vyznání sounáležitosti.“

„Nevezmu na sebe žádný pitomý potištěný pulovr!“ trval na svém Jedder.

„Ach tak? Takhle kdyby na něm bylo napsáno MILUJUINTERKOSMO, co? Nebo radši MILUJU GRACE?“

„Nebud' dětinská! S Grace jsme jenom dobří přátelé, nic víc.“

„Jasně, to jsem viděla na koncertě!“

Jedder si povzdechl a odmltl se dál bavit na toto choulostivé téma. Dána až chorobně žárlila na Grace od té doby, co ho s ní viděla na jevišti.

Vtom se v obraze objevil král Markée a Dámě zasvítilo v očích. Každému na setkání vyprávěla, jak se s ním setkala osobně na koncertě.

Jed'der naproti tomu musel při pohledu na panovníka myslet na Chessy a její budoucí potomky. Zvěrolékař mu potvrdil, zeje březí. Pokud všechno půjde hladce, měla přivést na svět pět zdravých štěnat. Zatím stále ještě nebyl znám skutečný otec, protože nebyla provedena genetická zkouška. Alašanský vyslanec měl v úmyslu darovat thorrimskému vládci dvě z nich. Další dvě měl dostat starosta a jedno si chtěl ponechat sám.

Chessy ležela na pohovce mezi ním a Darnou a nechala se drbat za ušima.

Vzápětí sešli dolů China a Earth a lehli si na koberec před trivizor. Darna je napomenula, aby se chovali tiše jako pěny.

Komentátoři v dojemné shodě prohlásili, že nadchází historická chvíle, a pak následovaly záběry obou vládních představitelů v ústředním paláci.

Corn Markée měl krátký úvodní projev a po něm si vzal slovo Stendal Navajo. Když skončil, podepsali oba listiny ležící před nírní na stole a zpečetili Smlouvu o vzájemné podpoře mezi oběma národy tím, že si potřásli rukama.

Nakonec zmáčkli symbolicky několik tlačítek, aby naznačili propojení dopravních systémů.

Jedder užasl, když po slavnostním aktu zazněla nová píseň Our World skupiny INERKOSMO a současně se promítaly záběry z koncertu v Zortengaamu.

Když přenos skončil, Alašanský vyslanec vstal a odešel pracovat do pokoje alespoň to tvrdil.

Ve skutečnosti nedokázal udržet pohromadě myšlenky, protože ho to táhlo mezi lidi.

Předpokládal, že se bude všude slavit, a on nechtěl zůstat stranou. Mohl by zajít třeba do Kosmos Klubu...

Jak se tam ale dostat a nevyvolat při tom hádku? Zavrhl všechny nejapné výmluvy. Zbývala mu pouze jediná možnost. Sešel po schodech dolů do obývacího pokoje. Políbil manželku na tvář a řekl jí bez obalu, že zajde do Kosmos Klubu na pár skleniček vurguzzu a popovídat si s kamarády. Dneska že tam bude klid, protože nehraje INTERKOSMO.

Darna se na něj upřeně podívala. Nevěděl, jestli ji Šokovala jeho otevřenost, nebo hledala něco, co by mu hodila na hlavu. Cívěla na něj a nic neříkala.

„Nezdřím se tam dlouho,“ řekl, jako by se musel omlouvat. „Co vlastně chceš? Jiní muži obelhávají své ženy a já ti říkám pravdu. Můžeš jít klidně se mnou, jestli chceš.“

„N...ne,“ vyhrkla. „Jen si jdi, věřím ti!“ 1 Nedalo se přeslechnout, jaké ji to stálo přemáhání.

Darna s ním jít nechtěla, zato děti se mohly přetrhnout, aby je vzal s sebou. Musel je doslova ze sebe setřást, než se do věci vložila jejich matka důraznou domluvou.

„Příště vás vezmu,“ slíbil Jedder dětem a vydal se na cestu. Na další stanici tunelové dráhy mamě Čekal, že přistoupí jeho známá. Dnes ale nebyl sudý den. Překvapilo ho, když viděl, že Alovo bistro je otevřené. Protože neměl výjimečně hlad, zamířil rovnou do Kosmos Klubu. V klubu bylo mnohem méně hostů než při jeho posledních návštěvách, ale i tak bylo poměrně plno. Mnozí na sobě měli modré potištěné pulovry. Vládla zde slavnostní nálada.

Lara ho přivítala úsměvem a beze slova před něj postavila sklenku vurguzzu. „To jde na účet podniku," řekla. „Nespletl sis den, Jede? Kapela hraje až zítra. Nebo jsi přišel kvůli té slávě? To s tím koncertem byl skvělý nápad. Hele, dneska tu byl dokonce jeden Thorriman a chtěl autogramy INTERKOSMA. Ne, počkej, tamhle ještě sedí. Hodil do sebe už dvacet panáků vurguzzu. Zdá se, že domorodci snesou neuvěřitelně hodně. A něj lepší na tom je, že ode dneška můžou platit v Alašanu oficiálně svými miry a my zase galaxy v Zortengaamu." Barmanka se na Jeddera rozzářeně usmála a pokračovala: „Svět se zase o kousek zmenšil, Jede. Vidím to na hostech. Veřejné mínění se hodně změnilo. Jasně, najde se ještě pár zabedněnců, kteří nepovažují Thorrimany za rovnocenné sousedy, ale i ti jednou prokouknou."

Vyslanec se usmál a přikývl. Koneckonců i on k tomu přispěl svým skromným dílem. Posadil se k Thommanovi a chvíli se s ním bavil. Do lokálu vešli další obyvatelé Zortengaamu. Zprvu se bezradně rozhlíželi a pak spatřili svého soukmenovce. U stolu bylo dost místa. Jedder objednal rundu a brzy seděli Thorrimané a Alašanané pěkně pospolu. A když se v klubu objevili Grace a Charlie, neměl večer pro Jeddera chybu.

Bylo mu jasné, že se oslava trochu protáhne. Doufal, že Darna to protentokrát pochopí. „Na Thorrim!" zvolal. „Na Alašan! Na thorrimskoiašašanské přátelství! Ale fráze stranou, prostě na nás, přátelé!"

Grace a Charlie připili vyslanci i Thorrimanům a spustili a capella svůj hymnus. A nejen Jedderovi náhle zvlhly oči.

Horst Hoffmann JEDDEROVA MISE

Vychází v edici Thoregon, sv. 114 (Perry Rhodan 1913) ISSN 171279910

Z německého originálu Jeddars Mission, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich PabelArthur Moewig KG v Rastatturoku 1998, přeložil Jiří Podbrdský. Vydal jako svou Čtyřtisící dvoustou padesátou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o.. Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s.r, o., Hankova6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.